

Ξεκινούν οι εργασίες για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

Με κεντρικό σύνθημα «Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟ ΤΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ» και σε μια πολιτική περίοδο όπου η ταξική πάλη κλιμακώνεται, τόσο διεθνώς όσο και στη χώρα μας, ξεκινούν οι εργασίες για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ).

Πρόκειται για μια κρίσιμη περίοδο, όπου οι ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις αναδεικνύουν τη βαρβαρότητα ενάντια στους λαούς που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα. Τα ανθρωποσφαγεία σε Ουκρανία και Γάζα (αλλά και σε άλλες, καθόλου μικρότερες, αλλά συνειδητά εκτοπισμένες από την δημοσιότητα συγκρούσεις) τείνουν να εμπεδωθούν ως καθημερινότητα και μάλιστα με τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία να αναφέρονται ανοιχτά και ωμά στον κίνδυνο ενός νέου γενικευμένου πολέμου.

Αυτή η βαρβαρότητα προϋποθέτει και συνυπάρχει με την επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, αλλά και των εργαζόμενων γενικότερα. Επίθεση που έχει πάρει τον χαρακτήρα μιας βίαιης ταξικής λαίλαπας εκ μέρους των καπιταλιστών, με στόχο την πλήρη αποδιοργάνωση της εργατικής τάξης, την υποταγή της χωρίς αντίσταση στις επιδιώξεις του κεφάλαιου και με στόχο τη διαγραφή του οραματός της για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, για μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Και μόνο η διαπίστωση ότι το 10% των πλουσίων στη χώρα κατέχει πάνω από το μισό του πλούτου της, δείχνει την άβυσσο που χωρίζει τους δύο κόσμους σε αυτήν την κοινωνία.

Την ίδια ώρα ξεσπούν όλο και δυνατότερες εστίες αντίστασης απέναντι στην εκμετάλλευση, στον πόλεμο, αλλά και στην κοινωνική σαπίλα που αυτό το σύστημα αναδύει με την πολιτική του. Αγώνες ενάντια σε εγκλήματα όπως τα Τέμπη οι πνιγμοί μεταναστών με σαπιοκάραβα, η βία κατά των γυναικών και όσων “διαφέρουν” από τα επίσημα συστημικά πρότυπα. Αγώνες ενάντια στην κρατική καταστολή σε βάρος όποιου αγωνίζεται και αντιστέκεται.

Ήδη έχουν ολοκληρωθεί τα κείμενα εισήγησης του Κ.Ο. που θα αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης στο εσωτερικό της Οργάνωσης. Μέσα από τα φύλλα της ΠΣ και την ιστοσελίδα της Οργάνωσης (www.kkeml.gr) ξεκινά η δημοσίευσή τους, ώστε να μπορέσουν οι συναγωνιστές και οι φίλοι της Οργάνωσης να τα μελετήσουν και να συμμετάσχουν στην ανταλλαγή απόψεων. Με τη δημοσίευσή τους ανοίγει και ειδική **στήλη διαλόγου** στην ιστοσελίδα της Οργάνωσης όπου θα αναρτώνται τα κείμενα που θα στέλνονται. Τα κείμενα αυτά θα πρέπει να είναι έως 1.500 λέξεις και να έχουν σταλεί έως μία εβδομάδα μετά τη δημοσίευση του τελευταίου εισηγητικού κειμένου.

Παράλληλα έχει ξεκινήσει και **οικονομική καμπάνια** της Οργάνωσης για τη 10η Συνδιάσκεψη, με κουπόνια που διαθέτουν τα μέλη της οργάνωσης.

Καλούμε κάθε αγωνιστή που στήριξε της δράση μας και βρεθήκαμε μαζί στους αγώνες που ξέσπασαν όλα αυτά τα χρόνια ή γνώρισε τις απόψεις μας από τα υλικά μας, τις παρεμβάσεις μας, τις εκλογικές μας προσπάθειες, να μελετήσει τις απόψεις αυτής της οργάνωσης που η συνεχής παρουσία της στην ταξική πάλη της χώρας μετράει πολλές δεκαετίες. Με την αντιπαράθεσή της στο ρεφορμισμό, τις εκλογικές αυταπάτες και την ταξική συνδιαλλαγή να είναι ανοιχτή και σταθερή, συμβάλλοντας στο να αντιπαλευτεί το κλίμα της ηττοπάθειας, του εφησυχασμού και του ακολουθητισμού πίσω από δήθεν αριστερές κυβερνήσεις και αταξικές πασιφιστικές διακηρύξεις περί παγκοσμιοποίησης και «δικαιοσύνης». Με την υπεράσπιση και προώθηση των επαναστατικών κομμουνιστικών ιδεών, του αγώνα για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

Ζητάμε την οικονομική σας ενίσχυση γιατί πρέπει να μπορεί να προβάλλεται η κομμουνιστική κατεύθυνση στην κοινωνία και τους αγώνες, γιατί αυτοί είναι οι μόνοι πόροι στους οποίους στηριζόμαστε, μακριά από τον κρατικό κορβανά.

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αποτίμηση και συμπεράσματα για την πορεία μας από το 1982

1. Μέσα από το κείμενο αυτό που καταθέτει, το ΚΟ προσπαθεί να εκτιμήσει την πορεία και τα πεπραγμένα της Οργάνωσης του νέου ΚΚΕ(μ-λ) μετά από την ολοκλήρωση μιας πορείας 4 δεκαετιών από τότε που η μειοψηφία της ΚΕ του προηγούμενου ΚΚΕ(μ-λ) πήρε την απόφαση, μπροστά στη διαλυτική περίοδο που προηγήθηκε και ακολούθησε τη διεξαγωγή του 2ου συνέδριου του κόμματος, να ανασυγκροτήσει το δυναμικό που επέμεινε στη συνέχιση της πάλης του σε κομμουνιστική κατεύθυνση, με ζωντανή και μαχητική παρουσία στην ταξική πάλη της χώρας.

Είναι προφανές ότι δεν επιδιώκεται μια ολοκληρωμένη αναλυτική και ιστορική αναδρομή και απολογισμός, αφού γι' αυτά υπάρχουν εκτεταμένοι απολογισμοί στις προηγούμενες συνδιασκέψεις που ακολούθησαν την ανασυγκρότηση του 1982.

Συνεπώς είναι μια εισήγηση που, κοιτώντας μπροστά, επιδιώκει να βοηθήσει –με τα πολιτικά της συμπεράσματα και τις οργανωτικές τους συνέπειες– στον προσδιορισμό των καθηκόντων και την πάλη των νεότερων γενεών, που πλέον ολοένα και περισσότερο εμπλέκονται σε αυτά τα καθήκοντα. Μια εισήγηση που στοχεύει να αναδείξει εκτιμήσεις για το αν και πόσο καταφέραμε να προσεγγίσουμε τους στόχους που τέθηκαν και κατά συνέπεια πώς πρέπει να ξεπεράσουμε τις αδυναμίες αλλά και να ενισχύσουμε τα πλεονεκτήματά μας σε αυτήν την σκληρή αντιπαράθεση με το σύστημα και τους διαχειριστές του.

2. Ήρθε ο καιρός να επικαιροποιήσουμε το ποιο είμαστε και πού στοχεύουμε. Δεν θέλουμε να αποτελέσουμε μια ακόμη συνιστώσα της Αριστεράς με κομμουνιστική κατεύθυνση και στόχευση μόνο την ενίσχυση των αντιστάσεων, αλλά να συμβάλουμε στην ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος/κόμματος και στην οικοδόμηση όρων ανατροπής. Προφανώς και οι δύο αυτές κατευθύνσεις έχουν σχέση, αλλά προϋποθέτουν άλλες ιεραρχήσεις σε τακτική και πολιτικές αναζητήσεις.

3. Τα δεδομένα πλέον έχουν αλλάξει κατά πολύ απ' όταν ξεκινήσαμε τον Ιούλη του 1982. Τότε μια οργάνωση καλέστηκε να απαντήσει στην ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και στην παλινόρθωση που κατέκλυζε τις χώρες που υπήρξαν σοσιαλιστικές. Έπρεπε να αποδείξει ότι ήταν απαραίτητη και αναγκαία μια οργάνωση που θα επανέθετε την κομμουνιστική απάντηση/κατεύθυνση στην κοινωνία, κόντρα στις επικρατούσες τότε λογικές συμβιβασμού και ακολουθητισμού του ρεύματος της «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή την αναζήτηση «ενός πιο ανθρώπινου καπιταλισμού», την ενσωμάτωση στην «Ευρώπη των λαών». Καλέστηκε να αποδείξει την εναντίωσή της στις προσπάθειες ενσωμάτωσης στο αστικό πολιτικό πλαίσιο ως μια αποδεκτή «αριστερή» πολιτική άποψη με «σύγχρονες» προτάσεις «διεξόδου» για τους εργαζόμενους και τον λαό μέσα σε αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα, κάτι που φαίνεται να 'χει κυριαρχήσει στο σύνολο σχεδόν των πολιτικών οργανώσεων που αναφέρονται στην Αριστερά, κοινοβουλευτική ή στο εξωκοινοβούλιο.

Όπως αποδείχτηκε και αναμενόταν, αυτή η πορεία κόντρα στο ρεύμα κάθε άλλο παρά εύκολη είναι και κυρίως σε σχεδόν αχαρτογράφητα νερά, μιας και οι αφετηριακές θεμελιώσεις της στη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία απαιτούσαν νέες επεξεργασίες και απαντήσεις, όχι μόνο γιατί η παλινόρθωση δεν αποτέλεσε κάποια εξαίρεση αλλά γενίκευση (ΕΣΣΔ, Κίνα, ευρωπαϊκές σοσιαλιστικές χώρες, Κούβα, Βιετνάμ, ενώ σε σύγχρονες απόπειρες –όπως στην περίπτωση του Νεπάλ– η επαναστατική εξουσία παραδόθηκε στην πρώτη αρχή των προσπαθειών της οικοδόμησης), αλλά κυρίως γιατί ο καπιταλισμός μετά τις επαναστάσεις και την παλινόρθωση αφομοίωσε τις ήττες του και επεξεργάστηκε τις απαντήσεις του στον ιδεολογικό, πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό τομέα. Διεμβόλισε τη συλλογικότητα με προβολή του ατομικισμού, διέυρνε τις κοινωνικές φτωχοποιήσεις, ενώ ταυτόχρονα βάθυνε ακόμη περισσότερο το ρήγμα ανάμεσα στους κατόχους του πλούτου και τους εκμεταλλεζόμενους, εντάσσοντας στους τελευταίους νέα τμήματα της

εργασίας, προχώρησε στη διαμόρφωση εργασιακών σχέσεων με πολλαπλές διαφοροποιήσεις μέσα σε κοινό εργασιακό χώρο, χτυπώντας τους όρους συγκρότησης της εργατικής τάξης ως τάξη για τον εαυτό της, τροποποίησε τους χρόνους εργασίας και ανάπαυσης, προχώρησε σε εξαγορά και εκφυλισμό του συνδικαλισμού, απαγορεύοντας την ταξική οργάνωση στους χώρους δουλειάς, επέβαλε την προώθηση των κομμάτων-μεσσία, διεύρυνε τον εκφυλισμό της εκπροσώπησης με εκλογικές διαδικασίες ανάθεσης μακριά από ιδεολογίες και ταξικές αναφορές. Η ιδεολογική χειραγώγηση των μαζών μέσω νέων μορφών επικοινωνίας στοχεύει στην αποπολιτικοποίηση και τον αντικομμουνισμό, στην εμπέδωση στις συνειδήσεις των καταπιεζόμενων του ανέφικτου ενός άλλου κοινωνικού συστήματος, αξιοποιώντας τα ιδεολογικά και πολιτικά πεπραγμένα του ρεφορμισμού, κακοποιώντας την ιστορία και τους ταξικούς αγώνες. Επαναδραστηριοποίησε το νεοφασιστικό του οπλοστάσιο και κλιμάκωσε την καταστολή (αστυνομική, δικαστική) σε ανώτερο επίπεδο βλέποντας τις αντιστάσεις που εμφανίζονται. Οδήγησε το σύστημα σε αυτό που ονομάζουμε ρεβάνς απέναντι σε ό,τι προοδευτικό παρήγαγαν οι ταξικοί αγώνες και οι κοινωνικές εξεγέρσεις αλλά κυρίως το κομμουνιστικό κίνημα.

Είναι φανερό λοιπόν ότι τόσο τα πολιτικά όσο και τα οργανωτικά δεδομένα έχουν τροποποιηθεί και συνεπώς οφείλουμε να επεξεργαστούμε νέες απαντήσεις για τη –μεσοπρόθεσμη τουλάχιστον– πορεία της Οργάνωσης.

Η πορεία μας

4. Η οργάνωσή μας, το ΚΚΕ(μ-λ), έχει βαθιές τις ρίζες της στο εργατικό-κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας και στο διεθνές επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Αποτελεί γέννημα της πάλης των κομμουνιστών στις εξορίες και την πολιτική προσφυγιά ενάντια στον ρεβιζιονισμό και την καπιταλιστική παλινόρθωση στην πρώτη χώρα του σοσιαλισμού. Ενάντια στην μετατροπή του ΚΚΕ από κόμμα επαναστατικό σε κόμμα ρεβιζιονιστικό-ρεφορμιστικό, υποταγμένο στην αστική νομιμότητα, απολογητή της ταξικής συνεργασίας, ουρά των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Είμαστε κομμάτι του μαρξιστικού-λενινιστικού ρεύματος που σήκωσε την κόκκινη σημαία της επαναστατικής προοπτικής και αναπτύχθηκε ορμητικά στις δεκαετίες του 1960-1970, με επικεφαλής το ΚΚ Κίνας και το ΚΕ Αλβανίας, δίνοντας νέα ώθηση

στην πάλη της εργατικής τάξης και των λαών για κοινωνική απελευθέρωση και ανεξαρτησία.

Από την άλλη μεριά, όμως, ήρθαμε αντιμέτωποι με τις επιπτώσεις της οπισθοχώρησης της επαναστατικής πλημμυρίδας που έφερε η κυριαρχία του ρεβιζιονισμού στο κομμουνιστικό κίνημα και η καπιταλιστική παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ και τις Λαϊκές Δημοκρατίες. Κουβαλάμε και εμείς το βάρος της υποχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, των αδιεξόδων και της κρίσης που ξέσπασε στις γραμμές του, της πολιτικής και οργανωτικής αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και των μετώπων πάλης των λαών.

5. Το 1982 αποφασίσαμε να πάμε κόντρα στο ρεύμα του «αντικειμενικά κανονικού» που καλούσε τους κομμουνιστές σε ακόμα μία υποχώρηση μεγάλου βάθους –ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά– και σε υποταγή στους καταθλιπτικούς ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς, στο όνομα ενός «νέου πνεύματος». Ενός «νέου πνεύματος» αγνωστικισμού και απελπισίας, που ήθελε να υποκαταστήσει την κομμουνιστική οργάνωση με ομίλους μελέτης και υποταγής στον ρεφορμισμό και τη σοσιαλδημοκρατία, καθώς έτσι θα «κολυμπούσαμε μέσα στον κόσμο».

Αποφασίσαμε να πάμε κόντρα σε «θεούς και δαίμονες» με τη Συνδιάσκεψη της Ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) τον Ιούνιο του 1982 και να διαψεύσουμε, με την πορεία μας, όλους τους τότε «προφήτες» που μας έδιναν ζωή μόλις έξι μηνών.

Έχουμε αναλάβει ένα βαρύ φορτίο και υπηρετούμε έναν μεγάλο στόχο, να συμβάλλουμε στην ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας. Να ξανακάνουμε την Επανάσταση για την κοινωνική απελευθέρωση, την Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό υπόθεση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών.

6. Σε αυτά τα 40 και πλέον χρόνια της πορείας μας βρεθήκαμε αντιμέτωποι με σοβαρές προκλήσεις, περάσαμε από δυσκολίες και συμπληγάδες. Πολλές φορές πορευτήκαμε μόνοι μας σε δύσβατο έδαφος και άλλες με συντρόφους και συναγωνιστές, από διαφορετικές αριστερές οργανώσεις, προσπαθώντας να ανοίξουμε τον «δικό μας δρόμο», της οικοδόμησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος σε αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδικαριστική κατεύθυνση. Για την οικοδόμηση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης, στην προοπτική της Αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστή-

ματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Είμαστε περήφανοι γι' αυτήν τη σαραντάχρονη πορεία μας – με τα θετικά και τα αρνητικά της, με τα πάνω της και τα κάτω της – γιατί έχουμε ακλόνητη την πεποίθηση ότι έχουμε συμβάλει αποφασιστικά να μείνει ανοικτός ο δρόμος της επαναστατικής κομμουνιστικής υπόθεσης στη χώρα μας. Και φιλοδοξούμε να πάμε παραπέρα, να οικοδομήσουμε μια μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, με στενούς δεσμούς με την εργατική τάξη και τον λαό, που θα αποτελέσει κορμό για την ανασύσταση του Κομμουνιστικού Κόμματος στη χώρα μας, του βασικού «κινητήρα» της επαναστατικής κατεύθυνσης. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι απαιτήσεις αυτού του στόχου είναι μεγάλες και δύσκολες, προϋποθέτουν συνειδητή στράτευση και πολλή προσπάθεια, ανάληψη ευθύνης και μαχητικό πνεύμα.

Η αποτίμηση των 42 χρόνων μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση της «Μεγάλης Πορείας» που έχουμε επιλέξει να διανύσουμε.

I. ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΑΣ

7. Οι απολογισμοί, συνήθως, επιμένουν στις αδυναμίες και τα αρνητικά στοιχεία της πορείας της πολιτικής δράσης, των αναλύσεων και των εκτιμήσεων της Οργάνωσης, με στόχο την αντιμετώπισή τους και τη διόρθωσή τους. Με όπλο την κριτική και την αυτοκριτική, μία κομμουνιστική οργάνωση έχει καθήκον να αντιμετωπίζει τα λάθη και τις αδυναμίες της για να μπορέσει να ανταποκριθεί στους πολιτικούς στόχους που έχει βάλει, τόσο τους άμεσους όσο και τους απώτερους.

Αν τα παραπάνω ισχύουν γενικά, αποκτούν μεγαλύτερη σημασία και μας θέτουν το ιδιαίτερα κρίσιμο ζήτημα να ανταποκριθούμε στο καθήκον της αποτίμησης μίας ολόκληρης πορείας 42 χρόνων. Από αυτήν την άποψη οφείλουμε να δούμε αυτήν την πορεία με θάρρος και αποφασιστικότητα, με συντροφικότητα και επαναστατική αντίληψη, με αίσθηση της πολιτικής ευθύνης που έχουμε αναλάβει, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά ο κάθε σύντροφος και συντρόφισσα, στην υπόθεση της οικοδόμησης επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, για την κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, για την οικοδόμηση μίας νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

8. Ένα σημαντικό ερώτημα που καλούμαστε να απαντήσουμε είναι η αναντιστοιχία που παρουσιάζεται ανάμεσα στις γενικά σωστές πολιτικές μας εκτιμήσεις και αναλύσεις, τόσο για τις διεθνείς εξελίξεις όσο και αυτές για τη χώρα μας, και τη σχετικά μικρή οργανωτική ανάπτυξή μας. Ακόμα περισσότερο, θα προσθέταμε ότι η ολόπλευρη συμμετοχή μας στην ταξική πάλη, με παρουσία σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης, του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, δεν αντιστοιχεί με τη μικρή σύνδεσή μας με τους χώρους αυτούς. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό συνδέεται άμεσα και με την απάντηση στο ερώτημα του πώς θα καταφέρει να αναπτυχθεί στη σημερινή εποχή μια μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που θα μπορέσει να παίξει σημαντικό ρόλο και να επηρεάσει το εργατικό λαϊκό κίνημα.

9. Στο επίκεντρο των εκτιμήσεων που πρέπει να κάνουμε είναι επίσης η αντίφαση ανάμεσα στο τι χρειάζεται και στο τι μπορούμε. Οι υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες παράγουν διαφορετικές εκτιμήσεις και αποκλίσεις για το τι μπορούμε. Οφείλουμε να επιδιώξουμε την ενιαιοποίηση της Οργάνωσης στο ζήτημα αυτό, στη βάση της κεντρικής κατεύθυνσής μας, του ρόλου που θέλουμε να αναλάβουμε για την εκ νέου οικοδόμηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος. Πρέπει να ενισχύσουμε το διαθέσιμο στελεχικό δυναμικό. Πρέπει να γίνουν τομές και να σπάσουν αδράνειες ώστε να εμπνέουν με το πολιτικό τους κριτήριο αλλά και την αποφασιστικότητά τους σε αυτό το βαρύ καθήκον, την εμπιστοσύνη στις δυνατότητες αυτής της Οργάνωσης στο σύνολο των μελών της και τον κόσμο που την πλαισιώνει.

Συνεπώς, οι απαντήσεις σε αυτές τις απαιτήσεις πρέπει να αναζητηθούν στη μέχρι τώρα πορεία μας, από το ξεκίνημά της μέχρι τα σήμερα, μέσα στο δοσμένο πολιτικό-ταξικό πλαίσιο, με τα ζητήματα που βρεθήκαμε απέναντι και πώς σταθήκαμε ως Οργάνωση.

A. Η περίοδος της κρίσης, του αγνωστικισμού και του λικβινταρισμού

10. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1970, και παρά τις νίκες των λαών της Ινδοκίνας (Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος), το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα διεθνώς μπαίνει σε μία περίοδο κρίσης που σημαδεύεται από την κυριαρχία στη Λ.Δ. της Κίνας δεξιών

δυνάμεων υπό την ηγεσία του Τενγκ Χσιάο Πινγκ, κλείνοντας έτσι τον επαναστατικό κύκλο που είχε ανοίξει η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση, η οποία υπήρξε ο τροφοδότης της πάλης ενάντια στον ρεβιζιονισμό, τόσο του επαναστατικού κινήματος μέσα στην Κίνα όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η πολιτική κυριαρχία των ρεβιζιονιστών στο ΚΚ Κίνας και η πολεμική που άσκησε το Κόμμα Εργασίας της Αλβανίας ενάντια στην αντι-μαρξιστική «θεωρία των τριών κόσμων», την οποία όμως συνέδεσε με πολεμική ενάντια στον Μάο Τσε Τουνγκ, έφεραν μεγάλη σύγχυση και διασπάσεις στους κόλπους του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος, οδηγώντας το σε μία περίοδο σοβαρής κρίσης προσανατολισμού και διαλυτικής πορείας. Μέσα στις συνθήκες αυτές η καθοδήγηση του «παλιού» ΚΚΕ(μ-λ) κινείται γενικά με σωστές κατευθύνσεις, απορρίπτει τη «θεωρία των τριών κόσμων», αλλά ταυτόχρονα απορρίπτει και την απαξίωση του Μάο από τον Ενβέρ Χότζα. Υπερασπίζεται την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος και μπαίνουν οι βάσεις για την αναζήτηση των λαθών και των αδυναμιών του. Ταυτόχρονα, με βασική αρχή «να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις», δίνεται ιδιαίτερο βάρος στη σύνδεση με τον εργαζόμενο λαό και τους αγώνες του. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η πορεία του κόμματος να είναι ανοδική τόσο σε πολιτικό-οργανωτικό επίπεδο όσο και στην αντιμετώπιση σοβαρών ιδεολογικών ζητημάτων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι εκείνη την περίοδο το κόμμα έχει σημαντική παρουσία στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μεγάλη παρουσία στο φοιτητικό, σπουδαστικό και μαθητικό κίνημα, και μαζικές οργανώσεις στις περισσότερες πόλεις της χώρας. Μάλιστα, η επιρροή του είναι ισχυρή στη βάση των ρεβιζιονιστών και ιδιαίτερα του ΚΚΕ, αλλά και άλλων οργανώσεων, με αποτέλεσμα να κερδίζει συνεχώς αγωνιστές από αυτούς τους χώρους.

11. Η πορεία αυτή ανακόπτεται από την πίεση που δημιουργούν τα ζητήματα της πορείας του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος μέσα στις συνθήκες της παλινόρθωσης στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες και την ήττα του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος σε διεθνές επίπεδο. Οι εξελίξεις στη χώρα, με την επέλαση της σοσιαλδημοκρατικής «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, επιτείνουν τα προβλήματα και δημιουργούν ισχυρές πιέσεις για απαντήσεις στις νέες συνθήκες. Η προκήρυξη του 2^{ου} Συνεδρίου του ΚΚΕ(μ-λ) και οι θέσεις που διατυπώνονται στις εισηγήσεις της ΚΕ δημιουργούν ένα κλίμα αισιοδοξίας ότι μπορούμε να περάσουμε

τις συμπληγάδες και να προχωρήσουμε σε έναν δύσκολο δρόμο, όπου θα συνδυάζεται η επαναστατική πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις ταυτόχρονα με την προσπάθεια της μελέτης και της παραγωγής θέσεων που να ανταποκρίνονται στις νέες απαιτητικές προκλήσεις.

Ο προσυνηδριακός διάλογος και το ίδιο το συνέδριο ανάδειξαν το μέγεθος του προβλήματος το οποίο στην ουσία του ήταν η παραίτηση –από τη μεριά της τότε καθοδήγησης– από την ανάληψη της ευθύνης για το προχώρημα της υπόθεσής μας. Αυτό έφερε ένα κύμα απογοήτευσης και αγνωστικισμού και οδηγούσε σε μαζική αποστράτευση πολλούς αγωνιστές, μέλη και στελέχη του κόμματος, ενώ ταυτόχρονα μέσα στις συνθήκες αυτές ασκούσαν σοβαρή επιρροή και «γοητεία» κάθε λογής απόψεις, από ρεφορμιστικές και σοσιαλδημοκρατικές μέχρι αναρχικές και αυτόνομες. Το «νέο πνεύμα», που κυριαρχούσε στην καθοδήγηση του κόμματος μετά το 2^ο Συνέδριο, ουσιαστικά το έσπρωχνε στη διάλυσή του σε «ομάδες μελέτης», στην παραίτηση από την πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις, καθώς διατυπώνονταν η άποψη ότι «οι θέσεις μας συγκρούστηκαν με την πραγματικότητα». Και φυσικά, στο κλίμα αυτό, ούτε λόγος για πολιτική λειτουργία μέσα στο πλαίσιο του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

Η άποψη της διάλυσης και της διάχυσης που είχε ηττηθεί μέσα στο 2^ο Συνέδριο κατάφερε να κυριαρχήσει στη συνέχεια, αφού είχε την ανοχή και την εύνοια, θα λέγαμε, μεγάλου μέρους της πρώην καθοδήγησης. Εδώ είναι ανάγκη να διευκρινίσουμε ότι δεν υποτιμάμε καθόλου τα προβλήματα και την πολυπλοκότητα των εξελίξεων εκείνης της περιόδου, τους δυσμενείς ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς που είχε διαμορφώσει η παλινόρθωση του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες και η στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς από τις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού, με επικεφαλής ΗΠΑ-Αγγλία (Ρήγκαν-Θάτσερ). Κάθε άλλο. Αυτό όμως που είναι ασυγχώρητο είναι η **παραίτηση** από μία υπόθεση **να παρουσιάζεται ως αριστερή πολιτική στάση** και να μεθοδεύεται η παραίτηση και τελικά η υποταγή ενός ολόκληρου δυναμικού αγωνιστών, για να «δικαιωθεί» έτσι εκ του αποτελέσματος της διάλυσης στην οποία συνέβαλε.

12. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η πρωτοβουλία πέντε μελών της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ(μ-λ) –Βασίλης Σαμαράς, Στέλιος Αγκούτογλου, Ηλίας Καμαρέτσος, Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος, Αγκόπ

Κασπαριάν- να προτείνουν την πραγματοποίηση Συνδιάσκεψης για να ανακοπεί η πορεία διάλυσης έχει εξαιρετική σημασία και αποτελεί μία ιστορική τομή για το κομμουνιστικό κίνημα στη χώρα μας. Καθώς δεν είναι απλά η εκδήλωση μίας διαφορετικής αντίληψης για την πορεία του εργατικού, κομμουνιστικού κινήματος, αλλά η ανάληψη της ευθύνης αυτή η υπόθεση να προχωρήσει παραπέρα, όσος κόπος και δυνάμεις χρειαστούν. Ήταν η απάντηση στην παραίτηση, τον λικβινταρισμό (διάλυση) και την απογοήτευση, και ταυτόχρονα ένα προσκλητήριο νέας στρατεύσης στις δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες της εποχής.

Η πραγματοποίηση της Συνδιάσκεψης Ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) τον Ιούνιο του 1982 είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία μίας «νέας» οργάνωσης, βγαλμένης από τα σπλάχνα της προηγούμενης, που διακήρυξε ότι συνεχίζει η αναγκαιότητα ύπαρξης και δράσης κομμουνιστικής οργάνωσης, στηριγμένης στις δικές της δυνάμεις και που σε σύνδεση με την ταξική πάλη θα προσπαθήσει να απαντήσει στα νέα μεγάλα ζητήματα της περιόδου. Και καθώς αυτή η υπόθεση ήταν ιδιαίτερα δύσκολη και απαιτούσε συνειδητή στρατεύση, υπήρξε η δέσμευση να δίνονται, στο πλαίσιο της Οργάνωσης αλλά και γενικότερα, τα πραγματικά δεδομένα της κατάστασης έτσι ώστε οι αποφάσεις να αποτελούν συλλογική υπόθεση και να μπει φραγμός είτε στις «απογειώσεις» από την πραγματικότητα είτε σε λογικές ιδεολογικής και πολιτικής επάρκειας.

13. Κάνοντας μία αποτίμηση της πραγματοποίησης της Συνδιάσκεψης Ανασυγκρότησης, σήμερα, και με την «ασφάλεια» της χρονικής απόστασης, μπορούμε κριτικά να πούμε ότι άργησε να αποφασιστεί και να πραγματοποιηθεί σε σχέση με αυτό που συντελούνταν. Αυτή η αργοπορία στοίχισε σε σημαντικές απώλειες αγωνιστών και στελεχών του κινήματος και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δυσκολέψει σημαντικά η συνέχεια της προσπάθειας. Από την άλλη μεριά, βέβαια, δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι μία τέτοια απόφαση δεν παίρνεται ποτέ εύκολα και έχουν μεγάλο βάρος και ευθύνη αυτοί που την τολμούν. Εξάλλου, μέσα στο ΚΚΕ(μ-λ) δεν ήταν λίγοι αυτοί που θεώρησαν αυτήν την κίνηση βιαστική και εκβιαστική, και αρνήθηκαν να την ακολουθήσουν στο όνομα της «ενότητας», που όμως είχε ήδη συνθλιβεί από τον αγνωστικισμό που επικρατούσε στις γραμμές του κόμματος. Η παρατεταμένη εσωκομματική πάλη, στο βαθμό που δεν παράγει κάτι καινούριο και δεν λύνει τα ζητή-

ματα είτε με την επικράτηση μίας κατεύθυνσης είτε με τον διαχωρισμό, λειτουργεί παραλυτικά για όλο τον πολιτικό οργανισμό, συντρίβει συνειδήσεις και οδηγεί στην πλήρη διάλυση.

Β. Η «νέα» Οργάνωση οικοδομεί τη φυσιογνωμία της

14. Η Οργάνωση που προέκυψε από τη Συνδιάσκεψη της Ανασυγκρότησης είχε σαν βασική της κατεύθυνση την πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις με έναν αυτοτελή τρόπο –έξω, πέρα και ενάντια από την αστική και ρεφορμιστική επιρροή. Μία πολιτική παρέμβαση που στον πυρήνα της είχε στόχο να υπηρετήσει την εργατική τάξη και τον λαό μέσα από την οικοδόμηση όρων ανάπτυξης εργατικού-λαϊκού κινήματος, κόντρα σε συμβιβαστικές και οπορτουνιστικές αντιλήψεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1982 το ΚΚΕ(μ-λ) ήταν η μοναδική κομμουνιστική οργάνωση στη χώρα που δεν αναγνώριζε τα δήθεν φιλολαϊκά χαρακτηριστικά της πολιτικής ΠΑΣΟΚ, αλλά αποκάλυπτε τον ρόλο του σαν δύναμη του συστήματος της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Σε αντίθεση με το ΚΚΕ που κινούνταν συμμαχικά με το ΠΑΣΟΚ στη βάση της κατεύθυνσης της «πραγματικής αλλαγής», του ΚΚΕ εσωτερικού που είχε γίνει ουρά του, του εξωκοινοβουλευτικού χώρου που είχε ανακαλύψει τα «κοινωνικά» ζητήματα για να αποχωρήσει από την πολιτική πάλη αλλά και των οπαδών της θεωρίας «των τριών κόσμων» που έβλεπαν στο ΠΑΣΟΚ μία πατριωτική δύναμη. Η επιμονή του ΚΚΕ(μ-λ) να στέκεται απέναντι στη σοσιαλδημοκρατία και να την αποκαλύπτει σαν συμπληρωματική δύναμη του συστήματος, του «στοίχισε» μία συστηματική πολεμική από τους άλλους χώρους που αναφέρονταν στην αριστερά, με απολίτικους όρους και χαρακτηρισμούς, και προσπάθειες απομόνωσης. Το γεγονός ότι δεν χρειάστηκαν να περάσουν παρά μόνο δύο χρόνια για να επιβεβαιωθούν πλήρως οι εκτιμήσεις μας για το «πού το πάει το ΠΑΣΟΚ», τόσο με τη νέα συμφωνία για τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις, όσο και με το πρόγραμμα λιτότητας, δεν μπορούσε να έχει σημαντικές επιπτώσεις στον χώρο της Αριστεράς, καθώς ήδη είχαν διαμορφωθεί «δεδομένα» που ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αλλάξουν. Αν συνυπολογίσουμε και την «περεστρόικα» του Γκορμπατσόφ, που είχε γοητεύσει όχι μόνο την ηγεσία του ΚΚΕ αλλά και μεγάλο μέρος της υπόλοιπης Αριστεράς, αυτό που γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρο ήταν ότι βρισκόμα-

στην αντιμετώπιση με μία σοβαρή δεξιά μετατόπιση, που από τη μία καθήλωνε το κίνημα και από την άλλη ενίσχυε ένα κύμα ενσωμάτωσης και υποταγής στις κυρίαρχες πολιτικές του συστήματος.

15. Το ΚΚΕ(μ-λ), σαν μία οργάνωση κομμουνιστικής κατεύθυνσης, «χρεωνόταν» αυτήν την εξέλιξη, καθώς με τις μικρές του οργανωτικές δυνάμεις δεν μπορούσε να την αποτρέψει και ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αλλάξει τους συσχετισμούς, όχι μόνο στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο αλλά και μέσα στον χώρο της Αριστεράς. Η όλο και πιο δεξιά μετατόπιση δημιουργούσε μεγαλύτερο βάρος και πίεση προς την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση και στους αγωνιστές της Αριστεράς, καθώς όλο και περισσότερο λιγόστευαν οι δυνάμεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα αντίβαρο μέσα στον λαό και θα μπορούσαν να αντιστρέψουν αυτήν την εξέλιξη.

Από την άποψη αυτή, η εκτίμηση ότι η Οργάνωση **δεν είχε άλλο δρόμο** από την πολιτική παρέμβαση στους χώρους δουλειάς, σπουδών και κατοικίας του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, σε μία ταξική βάση με αντικαπιταλιστικά-αντιιμπεριαλιστικά-αντιρεφορμιστικά χαρακτηριστικά και η προτεραιότητα της σύνδεσης με την εργατική τάξη, ήταν και σωστή και ξεκαθάριζε τη φυσιογνωμία της σαν μίας πολιτικής κομμουνιστικής οργάνωσης που στελεχώνεται από λαϊκούς αγωνιστές και όχι μίας ιδεολογικής σχέτας.

Το «νέο πνεύμα» κήρυττε το δόγμα ότι δεν μπορεί να υπάρχει πολιτική παρέμβαση στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας, εάν δεν μελετήσουμε πρώτα -από μηδενική βάση- όλα τα ζητήματα (φιλοσοφικά, κοινωνικά, πολιτικά), καθώς όλα είναι υπό αμφισβήτηση με βάση την εξέλιξη της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ, την Κίνα και τις υπόλοιπες Λαϊκές Δημοκρατίες. Από την άλλη, έβλεπε σαν αναγκαιότητα την προσαρμογή στις εξελίξεις και ιδιαίτερα την επέλαση της «Αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, για να μην πάμε κόντρα με τις επιθυμίες του κόσμου και τον «εκδημοκρατισμό» της κοινωνίας, καθώς εμείς δεν μπορούσαμε να του δώσουμε μία άλλη προοπτική. Εκείνο που έμενε ήταν η ασχολία με «κοινωνικά» ζητήματα και η... μελέτη.

16. Για μία κομμουνιστική οργάνωση, τα στελέχη και τα μέλη της, η μελέτη των εξελίξεων και των μεγάλων ζητημάτων του κινήματος όχι μόνο δεν αποτελεί περιττή πολυτέλεια αλλά σημαντικό καθήκον, που η εκπλήρωσή του είναι ίσης σημασίας με

την πολιτική παρέμβαση και δράση. Καθώς «χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα», η στράτευση στην κομμουνιστική υπόθεση επιβάλλει τη μελέτη και ιδιαίτερα όταν έχουν συντελεστεί κοσμοϊστορικά γεγονότα όπως αυτά της παλινόρθωσης, της υποχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος. Μόνο που αυτή η μελέτη δεν μπορεί να γίνει από μηδενική βάση, ούτε να υποκαταστήσει την πολιτική λειτουργία και δράση μίας κομμουνιστικής οργάνωσης.

Οι κομμουνιστές μελετούν για να απαντήσουν στα ζητήματα που θέτει η ταξική πάλη από την μεριά των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων. Για να κριτικάρουν το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα με τεκμηριωμένο και αναμφισβήτητο τρόπο, για να αποδείξουν το ασυμβίβαστο των ταξικών αντιθέσεων, για να θέσουν το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής σαν της μοναδικής συνολικής απάντησης στη βαρβαρότητα του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος.

Γ. Ταξική αδιαλλαξία – αντιρεφορμισμός

17. Το ΚΚΕ(μ-λ) στη σαραντάχρονη και πλέον πορεία του επέμεινε αποφασιστικά στην υπεράσπιση μίας βασικής θέσης στην κομμουνιστική κοσμοαντίληψη: τον ασυμφιλίωτο χαρακτήρα των ανταγωνιστικών ταξικών αντιθέσεων που διαμορφώνονται στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος. Σφυρηλάτησε τα πολιτικά χαρακτηριστικά του με αυτήν την αντίληψη και δεν μπορεί κανείς, ούτε εχθρός ούτε «φίλος», να του χρεώσει την παραμικρή παρέκκλιση, την πιο μικρή υποχώρηση, την οποιαδήποτε αυταπάτη για τη φύση και τον χαρακτήρα του αστικού κράτους και των μηχανισμών του. Αυτό αποτελεί μία σημαντική κατάκτηση και παρακαταθήκη συνολικά για το εργατικό-λαϊκό κίνημα, καθώς τα ρεύματα της ταξικής συνεργασίας και της υποταγής, της συνδιοίκησης και της συνδιαχείρισης, των κοινοβουλευτικών και κυβερνητικών αυταπατών που παρουσιάζονται κάθε φορά με διάφορα πρόσωπα, έως και υπεραριστερού μανδύα, κυριαρχούν στην Αριστερά «μας», διαμορφώνοντας όρους υποχώρησης και αποσυγκροτούν πολιτικά και οργανωτικά το κίνημα.

Έχοντας την κεντρική κατεύθυνση της ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της» σε όλα τα επίπεδα (ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά) σαν τη βασική απάντηση στον ρεβιζιονισμό και την παλινόρθωση, σαν τον κύριο άξονα

μέσα από τον οποίο περνάει η ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας, αρνηθήκαμε να συμμετέχουμε σε οποιαδήποτε «υπηρεσιακό συμβούλιο» στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, σε οποιαδήποτε επιτροπή των «κοινωνικών εταίρων», σε οποιοδήποτε συνδιοικητικό όργανο σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, υπερασπιζόμενοι τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Δεν δεχθήκαμε καμία κρατική χρηματοδότηση για τη συμμετοχή μας στις κοινοβουλευτικές εκλογές και αντισταθήκαμε στις επίμονες προσπάθειες του αστικού συστήματος να «μαντρώσει» αριστερά πολιτικά κόμματα και οργανώσεις μέσα σε πλαίσιο αστικής νομιμότητας.

18. Συχνά, από άλλους χώρους της Αριστεράς μάς απευθύνουν την κατηγορία ότι «δεν έχετε προτάσεις» είτε αυτό αφορά κάποιο ιδιαίτερο ζήτημα (π.χ. περιβάλλον) είτε πιο συνολικά (περίοδος μνημονίων). Καθώς επίσης πολλές φορές έχουμε κατηγορηθεί από τους ίδιους χώρους ότι είμαστε «φτωχοπροδρομικοί», χωρίς «βάθος» και «προοπτική» στα πλαίσια δράσεων και κατευθύνσεων που προωθούμε στο κίνημα. Όσον αφορά το ζήτημα των προτάσεων έχουμε απαντήσει και συνεχίζουμε να απαντάμε ότι δεν έχουμε καμία πρόταση προς το αστικό πολιτικό σύστημα στο πώς θα διαχειριστεί καλύτερα «τα του οίκου του», πώς θα εξωραϊσει τον εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό χαρακτήρα του. Επιμένουμε ότι οι προτάσεις μας απευθύνονται στο κίνημα, στους εργαζόμενους και τη νεολαία, σε μόνη αντιπαλότητα με την πολιτική των αστικών κυβερνήσεων και του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλιστικού συστήματος. Επιδιώκουμε την όξυνση της κρίσης του συστήματος από τη μεριά της υπεράσπισης των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και όχι το κουκούλωμα των αντιθέσεων και των αντιφάσεων του και θεωρούμε ότι κάθε κατάκτηση για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία έχει μόνο έναν δρόμο να διανύσει, του μαζικού οργανωμένου αγώνα.

19. Έχοντας σαν βασική αντίληψη ότι η πολιτική ανάλυση των πολιτικών εξελίξεων, τόσο σε διεθνές όσο και σε τοπικό επίπεδο, μπορεί να οπλίσει την οργάνωσή μας για την πιο αποτελεσματική δράση της μέσα στον λαό όλα αυτά τα χρόνια, δεν προβάλαμε αρκετά το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής του κινήματος σαν τη συνολική απάντησή του στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μπορούμε να πούμε ότι στο ζήτημα αυτό είχαμε να αντιμετωπίσουμε **δύο** κυρί-

ως **κινδύνους** και **μία** πραγματική **αδυναμία**. Από τη μία, παραμόνευε ο κίνδυνος της μετατροπής της Οργάνωσης σε μία ιδεολογική σχέση «κομμουνιστικής προπαγάνδας», ενώ, από την άλλη, παραμόνευε ο κίνδυνος των «σχεδίων επί χάρτου» και των κάθε είδους «προγραμμάτων» χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο. Όλες οι παραπάνω εκδοχές «ευδοκίμησαν» σε πολλούς χώρους της Αριστεράς αλλά και της Αναρχίας/Αυτονομίας. Από σχέδια για την «ενότητα της Αριστεράς» μέχρι τα «μεταβατικά προγράμματα» και τις «νησίδες ελευθερίας», για να οδηγήσουν ένα ζωντανό αγωνιστικό δυναμικό να γίνει «δωρητής σώματος» σε νέους διαχειριστές του συστήματος, να διαψεύσουν ελπίδες με πάταγο, να φέρουν μεγαλύτερη αποσυγκρότηση.

Το ΚΚΕ(μ-λ) από την πρώτη περίοδο της συγκρότησής του έβαλε σαν στόχο του την ερμηνεία της ρεβιζιονιστικής επικράτησης και της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Δεν μπορούσε ούτε ήθελε να εμφανίζεται με μία επάρκεια σε σχέση με το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής, καθώς αναγνώριζε ότι αυτό που είχε συντελεστεί και συνέχιζε να συντελείται μέχρι να «ολοκληρωθεί» την περίοδο 1989-'91 αποτελούσε ένα πρωτόγνωρο ιστορικό και πολιτικό γεγονός που χρειαζόταν απαντήσεις για όποιον πραγματικά επέμενε στην αναγκαιότητα της κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Χωρίς να απεμπολήσουμε ούτε για μία στιγμή την επαναστατική στρατηγική του κινήματος για την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, και –ιδιαίτερα στη χώρα μας– την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και την κατάκτηση της Ανεξαρτησίας σαν του κύριου κρίκου για την πορεία προς τον Σοσιαλισμό, ήμασταν υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε την πορεία του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Ταυτόχρονα, εκτιμούσαμε ότι η συμμετοχή στην ταξική πάλη, έτσι όπως αυτή διεξάγεται, και η συνειδητή ανταπόκριση στις απαιτήσεις της με την όλο και μεγαλύτερη ανάπτυξη των δεσμών μας με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, θα επιτάχυνε τις απαντήσεις και θα δημιουργούσε καλύτερους όρους διαμόρφωσης προγραμματικών κατευθύνσεων, καθώς θα μας έδινε τη δυνατότητα της καλύτερης ανάλυσης της ταξικής διάρθρωσης της ελληνικής κοινωνίας. Ταυτόχρονα θα ήταν και μία απάντηση στα σχέδια και τα προγράμματα των κυρίαρχων ρεφορμιστικών-ρεβιζιονιστικών δυνάμεων που οι αντιλήψεις τους και η πρακτική τους οδηγεί από υποχώρηση σε υποχώρηση το εργατικό-λαϊ-

κό κίνημα. Είναι γεγονός ότι αυτή η **αδυναμία** (που παραπάνω αναφέραμε) προβολής μίας πιο συγκεκριμένης προοπτικής με έναν πειστικό τρόπο και με δεδομένη την πίεση που ασκούσαν, από τη μία, η παλινόρθωση και, από την άλλη, η ρεφορμιστική κυριαρχία έκανε ακόμα δυσκολότερη την προσπάθειά μας.

Δ. Οι προτάσεις μας στο κίνημα

20. Το ΚΚΕ(μ-λ) σε καμία φάση της πορείας του δεν πέρασε τον ίσκιο του για μπόι, απέφυγε τους μικρομεγαλισμούς και τους μικροηγεμονισμούς μέσα στο κίνημα, έχοντας την επίγνωση ότι αποτελεί μία μικρή οργάνωση που έπρεπε να ανταποκριθεί σε μεγάλα και δύσκολα καθήκοντα και είχε μακρύ δρόμο να διανύσει, όχι μόνο η ίδια αλλά συνολικά το εργατικό κομμουνιστικό κίνημα, τόσο στη χώρα μας όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η επίγνωση αυτή όμως δεν σήμαινε και παραίτηση από την πολιτική πάλη και περιορισμό μόνο σε μία προπαγανδιστική πρακτική, αλλά διαμόρφωσε μία αντίληψη που έβαζε σε πρώτο πλάνο τις ανάγκες του κινήματος απέναντι στη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς. Αυτή η επίθεση έπρεπε να αντιμετωπιστεί πολιτικά-ταξικά, ιδεολογικά και οργανωτικά και αυτό αποτελούσε προτεραιότητα πρώτης γραμμής τόσο στις αναλύσεις όσο και στις κατευθύνσεις μας. Την ώρα που άλλοι σχηματισμοί της Αριστεράς έβλεπαν «αναδιρθρώσεις» και «ολοκληρώσεις», δηλαδή μία αντικειμενική διαδικασία του συστήματος την οποία απλώς μπορούσαμε να παρακολουθούμε και να κριτικάρουμε, το ΚΚΕ(μ-λ) έβαζε ως βασικό στόχο τη μαζική και ενεργητική Αντίσταση του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Μία κατεύθυνση που μπορούσε να βρει έκφραση στις εστίες αντίστασης που γεννιούνταν είτε αυθόρμητα, από την ανάγκη των εργαζόμενων και της νεολαίας να απαντήσουν στην επίθεση που δέχονταν, είτε πιο οργανωμένα, από πολιτικές παρεμβάσεις οργανωμένων δυνάμεων με αναφορά στην Αριστερά και το κίνημα. Εστίες Αντίστασης παντού: στη δουλειά, στις σπουδές, στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, ενάντια στην κρατική καταστολή και τη φασιστικοποίηση, ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών για την αλληλεγγύη και τη φιλία των λαών.

Το ΚΚΕ(μ-λ), παρά τη μικρή οργανωτική του δύναμη, διαμόρφωσε προτάσεις με αποδέκτες όχι μόνο τις οργανωμένες δυνάμεις του χώρου της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά και πέρα από αυτές:

στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και τις πόλεις, στις σχολές, απευθυνόταν στον λαό, με μαζικό κάλεσμα οργάνωσης, αντίστασης και αγώνα. Και είναι αλήθεια ότι ακόμα κι όταν δεν μπορέσαμε να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης, δώσαμε και δίνουμε τον καλύτερό μας εαυτό σε όσες εμφανίστηκαν αλλά και στις προσπάθειες να οικοδομηθούν νέες. Αυτή η αντίφαση της μικρής οργάνωσης με τις «μεγάλες» προτάσεις για πάλη στα μέτωπα που άνοιγε η επίθεση, έξω από μικροκομματικές σκοπιμότητες και υπολογισμούς, έχει την απάντησή της στην αντίληψη που διαπερνάει ιστορικά την Οργάνωση και σφραγίζει τη φυσιογνωμία της: απεριόριστη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και του λαού, ιδιαίτερα όταν παίρνουν τον δρόμο του αγώνα και, επιπλέον, εμπιστοσύνη στην ορθότητα των πολιτικών μας απόψεων. Αυτό ήταν το «αντίβαρο» στους δύσκολους ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς.

21. Παραπέρα, η οργάνωσή μας αντιμετώπισε το ζήτημα πώς μπορούν οι εστίες αντίστασης να γεννιούνται, να αναπτύσσονται αλλά και να νικάνε. Και σε αυτό το επίπεδο άνοιξε από πολύ νωρίς τον δρόμο της Κοινής Δράσης και του Συντονισμού, με συγκεκριμένες προτάσεις κάθε φορά σε άλλες αριστερές οργανώσεις για επιμέρους ζητήματα. Από τις επιτροπές ενάντια στην παραμονή των αμερικάνικων βάσεων στη χώρα με τις συμφωνίες του ΠΑΣΟΚ με τις ΗΠΑ το 1983-1984, μέχρι τις αντιπολεμικές επιτροπές ενάντια στην επέμβαση ΗΠΑ-NATO στη Γιουγκοσλαβία και τη μεγάλη διαδήλωση στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην κατάργηση της επετηρίδας και τις εξετάσεις του ΑΣΕΠ, μέχρι την κινητοποίηση ενάντια στην επίσκεψη Κλίντον, τις αμέτρητες πρωτοβουλίες και κοινές παρεμβάσεις σε πόλεις, γειτονιές, χώρους δουλειάς και σχολές, για μεγάλο φάσμα πολιτικών και τοπικών ζητημάτων (Μαλαματίνα, ΟΑΣΘ). Τέτοια ήταν η δραστηριότητα της Οργάνωσης στο ζήτημα των πρωτοβουλιών και των προτάσεων κοινής δράσης που κάποιοι είπαν ότι «το ΚΚΕ(μ-λ) έχει κάθε εβδομάδα και μία πρόταση». Αν για αυτούς που το είπαν ήταν μομφή, για εμάς είναι έπαινος για την αγωνιστική μας ετοιμότητα και τη διάθεση να συμβάλουμε αποφασιστικά στην ανασυγκρότηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Το ΚΚΕ(μ-λ) δεν είναι οπαδός του αυθόρμητου, αν και το σέβεται, δεν είναι οπαδός των «κόλπων» στο πλαίσιο του κινήματος και του «εδώ και τώρα». Αντιμάχεται τον «κινήματισμό», την αναφορά με

αστικούς όρους σε επιμέρους ζητήματα του εποικοδομήματος, τον αγωνιστικό ρεφορμισμό και τον «τρεϊντιγουνισμό». Η αντίληψη για την οικοδόμηση όρων νικηφόρου κινήματος έχει στο κέντρο της την πεποίθηση ότι χωρίς «κινητήρες» με Αριστερή και Κομμουνιστική αναφορά και κατεύθυνση, το εργατικό-λαϊκό κίνημα δεν μπορεί να πετύχει νίκες που να το ανεβάζουν κάθε φορά σε ανώτερο επίπεδο - πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά. Θεωρητικά, η άποψη αυτή αποτέλεσε μία από τις πιο βασικές θέσεις του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος ήδη από την περίοδο της Γ' Διεθνούς και της επαναστατικής πλημμυρίδας. Στο πιο στενά δικό μας πλαίσιο, η άποψη αυτή βρήκε εφαρμογή στο Αντιρεφορμιστικό Μέτωπο, πολιτική πρόταση του «παλιού» ΚΚΕ(μ-λ), και έκφραση στη νικηφόρα μάχη ενάντια στον νόμο 815 της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή την περίοδο 1978-1979.

Στη βάση αυτή το ΚΚΕ(μ-λ) συνεχώς αναζητούσε και επιδίωκε να δημιουργηθούν οι όροι ώστε να μπορέσει η Κοινή Δράση να προχωρήσει σε ανώτερο επίπεδο, αυτό της Αριστερής Μετωπικής Συγκρότησης, έτσι ώστε να μεταβληθούν οι αρνητικοί συσχετισμοί και να υπάρξει μία μάχιμη δύναμη στην κατεύθυνση της Αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος, που θα επηρεάσει με τις θέσεις, τη δράση και τις παρεμβάσεις της το εργατικό-λαϊκό κίνημα. Αυτές οι προσπάθειες βρήκαν την υλοποίησή τους στην Κομμουνιστική Αριστερά το 1985, στη Μαχόμενη Αριστερά το 1993, στη Λαϊκή Αντίσταση - ΑΑΣ το 2011-2012.

Όλες αυτές οι προσπάθειες, παρά το γεγονός ότι συγκροτήθηκαν με διαφορετικές μεταξύ τους οργανώσεις και παρά το ότι δεν μπόρεσαν να αποτελέσουν μία μόνιμη «σταθερά» στο πλαίσιο του κινήματος, η κάθε μία από αυτές, την περίοδο που δημιουργήθηκαν είχαν έναν θετικό αντίκτυπο στο κίνημα γενικότερα και προσπάθησαν να ανοίξουν αγωνιστικούς δρόμους σε καιρούς δύσκολους και απαιτητικούς.

Ε. Οι μάχες στο ιδεολογικό-πολιτικό επίπεδο

22. Μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι η συγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ) το 1982 ήταν μία «πρώμη» απάντηση στη διατύπωση της θεωρίας περί του «τέλους της ιστορίας» των ταξικών αγώνων, των επαναστάσεων, της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής και της διαχρονικής κυριαρχίας του

καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μίας θεωρίας που διατυπώθηκε μετά τις καταρρεύσεις του 1989-1991 στην ΕΣΣΔ και τις υπόλοιπες χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού, θέτοντας στην εργατική τάξη και τους λαούς σαν μοναδική «επιλογή» την υποταγή, καθώς δεν υπήρχε πλέον καμία εναλλακτική πρόταση.

Επίσης, μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι το ΚΚΕ(μ-λ) από τα πρώτα του βήματα διατύπωσε την άποψη ότι μία κομμουνιστική οργάνωση για να μπορέσει να σταθεί στην πλευρά των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης και του λαού οφείλει να διαβάξει σωστά τις εξελίξεις και τις αντιθέσεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος στο διεθνές πεδίο και τις πολιτικές εξελίξεις στην χώρα, με βάση τη λενινιστική αρχή «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης».

Ακολουθώντας αυτόν τον δρόμο η οργάνωσή μας, μελετώντας τις διεθνείς εξελίξεις, διατύπωσε την άποψη ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, μπροστά στα αδιέξοδά του και τους ανταγωνισμούς στο πλαίσιο του, εξαπέλυσε μία ολομέτωπη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, αλλά ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και η Δύση ενάντια στην τότε ΕΣΣΔ. Η ήττα των Αμερικάνων στην Ινδοκίνα (1975) και η απώλεια του Ιράν μετά την ανατροπή του Σάχη (1978) αποτέλεσαν σημαντικά γεγονότα που έβαζαν σε δοκιμασία τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, οι επαναλαμβανόμενες κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος, με σημείο εκκίνησης το 1973 και την πετρελαϊκή κρίση, όξυναν παραπέρα τις αντιφάσεις του. Το σύστημα αναζητούσε διεξόδους (κυρίως στην Ευρώπη) σε σοσιαλδημοκρατικές «λύσεις».

23. Η θέση μας για τη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του συστήματος αποτελεί την κεντρική πολιτική βάση πάνω στην οποία αναπτύχθηκε η κατεύθυνση της Αντίστασης. Μία κατεύθυνση που συγκροτεί πολιτικά την πάλη του εργαζόμενου λαού τόσο απέναντι στις επιπτώσεις της επίθεσης στη ζωή και τα δικαιώματά του όσο και συνολικά απέναντι στον βάρβαρο χαρακτήρα του συστήματος. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, η επίθεση αυτή δεν άργησε καθόλου να ξεσπάσει, και μάλιστα με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ στα μέσα της δεκαετίας του 1980, καταρρίπτοντας όλες τις αυταπάτες γύρω από τον χαρακτήρα του, αλλά και γενικότερα τις δυνατότητες του συστήματος να ενσωματώνει στη λειτουργία του την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

24. Το 1984 η χώρα μας, όντας μέλος της ΕΟΚ, συμμετείχε για πρώτη φορά στις εκλογές για το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Το ΚΚΕ(μ-λ) αποτέλεσε τη μοναδική οργάνωση κομμουνιστικής αναφοράς που έθεσε σαν κατεύθυνση την ΑΠΟΧΗ από τη φάρσα των ευρωεκλογών, συνδέοντάς τις τόσο με τις επιπτώσεις πάνω στον λαό από την ένταξη στην ιμπεριαλιστική συμμαχία, όσο και ενάντια στο συνολικό πλέγμα της εξάρτησης της χώρας. Αυτή η μάχη, που δώσαμε μόνοι μας, παρά τις απειλές και τους εκβιασμούς για τη στάση μας αυτή, αποτελεί τίτλο τιμής για την οργάνωσή μας. Και η στάση μας επιβεβαιώθηκε πλήρως τόσο για τον χαρακτήρα του ψευδεπίγραφου ευρωπαϊκού κοινοβουλίου όσο και τις επιπτώσεις της ένταξης στην τότε ΕΟΚ και μετέπειτα ΕΕ.

25. Το 1987 ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας οξύνεται με την κρίση του τουρκικού ερευνητικού σκάφους Σισμίκ, γίνεται επιστράτευση και απειλείται πολεμική σύγκρουση, η οποία «αναστέλλεται» με την παρέμβαση των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Η οργάνωσή μας, μελετώντας τα νέα δεδομένα, ιδιαίτερα από το πραξικόπημα στην Κύπρο, την τουρκική εισβολή και τη διχοτόμηση του νησιού, τις επιδιώξεις της ντόπιας άρχουσας τάξης για αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή, καταλήγει στη θέση για τον αντιδραστικό χαρακτήρα του ανταγωνισμού των ντόπιων αστικών τάξεων, ξεπερνώντας έτσι τη θέση περί «επιτιθέμενης» Τουρκίας και «αμυνόμενης» Ελλάδας. Θέση η οποία αποπροσανατολίζει τον λαό και τον βάζει κάτω από τις σημαίες των εχθρών του, ενώ τον ποτίζει με το εθνικιστικό δηλητήριο για τον τουρκικό λαό και αφήνει στο απυρόβλητο τον ρόλο και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή με όργανα τις εξαρτημένες αστικές τάξεις.

26. Ταυτόχρονα και παράλληλα με τις τοποθετήσεις μας πάνω σε κεντρικά προβλήματα των εξελίξεων στη χώρα μας, το ΚΚΕ(μ-λ) είχε μόνιμα στραμμένη την προσοχή του στις εξελίξεις στην ΕΣΣΔ και στην πορεία της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, καθώς αυτές καθόριζαν τόσο τις διεθνείς εξελίξεις και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς (και ιδιαίτερα των δύο υπερδυνάμεων, ΗΠΑ-ΕΣΣΔ) όσο και τις εξελίξεις στα κινήματα της εργατικής τάξης και των λαών, σε διεθνές επίπεδο αλλά και στην χώρα μας. Από το 1985 σωστά εκτιμήθηκαν οι νέες θεωρίες της ηγεσίας Γκορμπατσόφ περί περεστρόικα (ανασυγκρότηση) και γκλάσνοστ (διαφάνεια) σαν

προσπάθεια της Νέας Αστικής Τάξης (ΝΑΤ) στην ΕΣΣΔ να αποκαταστήσει τη μορφή με το περιεχόμενο και να δώσει σε αυτό το περιεχόμενο ακόμα εντονότερη καπιταλιστική κατεύθυνση. Μία προσπάθεια όμως που δημιούργησε σοβαρές εντάσεις και ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της και ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν τα πράγματα στις καταρρεύσεις της περιόδου 1989-1991. Όλη αυτήν την περίοδο που το ΚΚΕ(μ-λ) σωστά εκτιμούσε ότι τα πράγματα στην ΕΣΣΔ οδηγούνται στην πλήρη παλινόρθωση των καπιταλιστικών σχέσεων στις παραγωγικές σχέσεις και ταυτόχρονα επιχειρούνταν η εναρμόνιση αυτών των σχέσεων με το κρατικό-πολιτικό εποικοδόμημα, άλλες δυνάμεις (όπως το ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσωτερικού, καθώς και η μετεξέλιξή του σε ΕΑΡ) εκστασιάζονταν από τις μεταρρυθμίσεις και οι η ηγεσίες των δύο ρεβιζιονιστικών-ρεφορμιστικών ρευμάτων διαγκωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος ήταν ο πιο αυθεντικός εκπρόσωπος της περεστρόικα στη χώρα μας. Ενώ δεν ήταν λίγοι μέσα στην υπόλοιπη Αριστερά που καλοέβλεπαν τις κινήσεις «φιλελευθεροποίησης» του Γκορμπατσόφ και ιδιαίτερα αυτές που είχαν έντονο αντισταλινικό πρόσημο.

Οι καταρρεύσεις του 1989-1991 στην ΕΣΣΔ και τις υπόλοιπες χώρες, η πτώση του τείχους του Βερολίνου, καθώς και η παλινόρθωση στην Κίνα αποτέλεσαν ένα κοσμοϊστορικό γεγονός που άλλαξε σημαντικά τα μέχρι τότε δεδομένα. Ο καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός κόσμος πανηγύριζε για το «τέλος της ιστορίας», των επαναστάσεων, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού, και οι εργατικές-λαϊκές δυνάμεις βίωναν μία βαριά ήττα με τεράστιες επιπτώσεις στο εργατικό κίνημα, στα απελευθερωτικά κινήματα των λαών, στους αγωνιστές και τις οργανώσεις που επέμεναν στην αναγκαιότητα του επαναστατικού δρόμου για την κοινωνική απελευθέρωση.

Εκείνη τη δύσκολη περίοδο το ΚΚΕ(μ-λ), τα μέλη και τα στελέχη του έδειξαν μία αξιοσημείωτη αντοχή, υπερασπιζόμενοι τα κομμουνιστικά ιδανικά, την επανάσταση και τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό, σαν τη μόνη συνολική απάντηση στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μέσα σε ένα δυσμενές κλίμα και με το ΚΚΕ να συμμετέχει σε συγκυβερνήσεις (Τζαννετάκη και Ζολώτα) μαζί με τα αστικά πολιτικά κόμματα ΝΔ και ΠΑΣΟΚ για να δηλώσει την πλήρη υποταγή του στις ανάγκες του ντόπιου συστήματος, το ΚΚΕ(μ-λ) έβαζε σαν βασικό του καθήκον την ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κι-

νήματος με βασικό άξονα την Αντίσταση στην ολομέτωπη επίθεση του συστήματος.

27. Η ανασυγκρότηση-ανασύσταση του κινήματος έχει ανάγκη από απαντήσεις γύρω από το κεντρικό ζήτημα της παλινόρθωσης, των αιτίων της οπισθοχώρησης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος. Απέναντι σε απόψεις που έλεγαν ότι τώρα που κατέρρευσαν τα ρεβιζιονιστικά καθεστώτα τα πράγματα θα ήταν πιο εύκολα για τους μαρξιστές-λενινιστές, το ΚΚΕ(μ-λ) αντέττει ότι οι καταρρεύσεις αυτές που επέφεραν ήταν πολύ πιο βαθύ, με μεγάλο ιστορικό-πολιτικό-ταξικό βάρος πάνω στην εργατική τάξη και τους λαούς.

Για την οργάνωσή μας που υπερασπιζόταν την Οκτωβριανή Επανάσταση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ με την καθοδήγηση των Λένιν-Στάλιν, που υπερασπιζόταν το κομμουνιστικό κίνημα της Γ' Διεθνούς και την επαναστατική πλημμυρίδα που αυτό δημιούργησε και ταυτόχρονα απόρριπτε τις λογικές του ρεβιζιονιστικού πραξικοπήματος του 1956, η μελέτη του και η κριτική του έπρεπε να είναι πιο βαθιά, πιο διαλεκτική και χωρίς τις ευκολίες των αναρχικών, των τροτσικιστών ή και άλλων οπορτουνιστικών ρευμάτων που το κλίμα τους ευνοούσε για μπόλικο αντικομμουνισμό και αντισταλινισμό. Ταυτόχρονα, η κριτική και τα συμπεράσματά της θα έπρεπε να είχαν εφαρμογή στο κίνημα, να το ενίσχυαν, να του διαμόρφωναν χαρακτηριστικά επαναστατικά, σε κομμουνιστική κατεύθυνση.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να ξεκαθαριστεί ένα ζήτημα ιδιαίτερα σοβαρό. Κατά την άποψή μας, την «οριστική» απάντηση στα ζητήματα της παλινόρθωσης θα τη δώσουν οι νέες «έφοδοι στον ουρανό» του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, οι νέες επαναστάσεις της εργατικής τάξης και των λαών ενάντια στους δυνάστες τους. Αυτές θα «κλείσουν» την ιστορική περίοδο της ήττας και θα ανοίξουν μία νέα σελίδα στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό, όμως, από την άλλη, δεν σημαίνει για μία Κομμουνιστική Οργάνωση ότι αφήνει το ζήτημα αυτό να το απαντήσει το... μέλλον. Γιατί πολύ απλά δεν θα υπάρχει μέλλον για το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα χωρίς απαντήσεις στο ζήτημα αυτό. Από αυτό προκύπτει ότι οι απαντήσεις που δίνονται κάθε φορά είναι «προϊόντα» του επίπεδου ανάπτυξης του κινήματος, που θα του δώσουν νέα ώθηση και αυτό με τη σειρά του θα «παράξει» νέες απαντήσεις. Γι' αυτό σήμερα θεωρούμε ότι με την ιδιαίτερη συμβολή του σ. Βασίλη Σαμαρά, αλλά και

τη συλλογική συζήτηση στο πλαίσιο της Οργάνωσης των μελών και των στελεχών της, τόσο πάνω στα ζητήματα της παλινόρθωσης στην ΕΣΣΔ όσο και στη διαδρομή της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα, οι απαντήσεις που έχουν δοθεί αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη και πρέπει να αποτελούν αντικείμενο συνεχούς μελέτης.

28. Μέσα στις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν από τις καταρρεύσεις του 1989-1991, το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, πέρασε σε μία νέα επέλαση, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική. Ιδιαίτερα οι νικητές του «ψυχρού πολέμου», οι ΗΠΑ, επεδίωξαν την παγκόσμια κυριαρχία, παρόλο που σύντομα αποδείχτηκε ότι τα μέσα που είχαν υπολείπονταν του στόχου τους, ενώ ταυτόχρονα και οι υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης δεν έμεναν με «σταυρωμένα τα χέρια», κάνοντας αυτόν τον στόχο όλο και πιο ανέφικτο. Η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική επέλαση «γέννησε» τη θεωρία της παγκοσμιοποίησης, μία θεωρία που έτεινε να εξωραΐσει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στα όρια ενός «παγκόσμιου χωριού», χωρίς αντιθέσεις, με παγκόσμια συνεργασία και οικονομική ανάπτυξη, καθώς πλέον αποτελούσε το παγκόσμιο κυρίαρχο σύστημα. Βέβαια, για τους θιασώτες της παγκοσμιοποίησης τόσο στο πλαίσιο του συστήματος όσο και σε αυτούς που την υιοθέτησαν από τα «αριστερά», οι πόλεμοι και οι επεμβάσεις στην Γιουγκοσλαβία, το Κουβέιτ και το Ιράκ, που αποτέλεσαν και το προελάδιο αυτής της νέας επέλασης, δεν μπορούσαν να εξηγηθούν παρά μόνο σαν «ανορθογραφία» της γενικής κατάστασης. Η ιδεολογική-πολιτική μάχη απέναντι στον «μύθο» της παγκοσμιοποίησης ήταν σπουδαίας σημασίας, όχι μόνο για την περίοδο που δόθηκε (2003-2006) αλλά μέχρι σήμερα, καθώς προσανατολίζει σε μία σωστή ανάγνωση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου, σε αντίθεση με λαθεμένες εκτιμήσεις που βλέπουν έναν κόσμο ομογενοποιημένο, ενώ σπαράσσεται από αντιθέσεις και ανταγωνισμούς που οδηγούν σε συγκρούσεις και πολέμους, με κορυφαία έκφραση τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία.

29. Το ΚΚΕ(μ-λ) στάθηκε με συνέπεια στο ζήτημα της «ενότητας της Αριστεράς», προβάλλοντας τις πολιτικές και ιδεολογικές προϋποθέσεις για ένα τέτοιο εγχείρημα, κόντρα στις ευκολίες και τις επίπλαστες «ενότητες» που προβάλλονταν από διάφορες πλευρές και είχαν σαν αποτέλεσμα είτε

να υπηρετήσουν κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες είτε να σπείρουν απογοήτευση σε ένα ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό. Από την άλλη μεριά, οι δικές μας προσπάθειες (Κομμουνιστική Αριστερά, Μαχόμενη Αριστερά, ΛΑ-ΑΑΣ) δεν μπόρεσαν να αποτελέσουν σταθερά παραδείγματα προώθησης μίας κινηματικής συνεργασίας που θα μπορούσε –στον ένα ή στον άλλο βαθμό– να οδηγήσει σε ανώτερου επιπέδου συμφωνίες. Οι ευθύνες για την εξέλιξη όλων αυτών των εγχειρημάτων δεν είναι μόνο των συνεργαζόμενων αριστερών πολιτικών δυνάμεων αλλά και δικές μας, στο βαθμό που δεν κατορθώσαμε να τους δώσουμε το περιεχόμενο και τη λειτουργία που στοχεύαμε κάθε φορά. Παρόλ' αυτά, σε όλες τις παραπάνω συνεργασίες κανείς δεν μπορεί να μας καταλογίσει ότι δεν τις υπερασπιστήκαμε και δεν συμβάλλαμε με όλες μας τις δυνάμεις στη συγκρότηση και τη δράση τους. Ταυτόχρονα, τόσο η Κομμουνιστική Αριστερά (1985) όσο και η Μαχόμενη Αριστερά (1993) αποτέλεσαν για την εποχή τους σημαντικά βήματα απέναντι στον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση δυνάμεων με αριστερή και κομμουνιστική αναφορά και κόντρα στον ρεβιζιονισμό-ρεφορμισμό.

ΣΤ. Σχετικά με την ΛΑ-ΑΑΣ

30. Η συγκρότηση της ΛΑ-ΑΑΣ (2011-2012) αποτέλεσε μία σημαντική προσπάθεια αριστερής μετωπικής συνεργασίας, με στόχο να τροποποιήσει τους συσχετισμούς μέσα στην Αριστερά και τον λαό την περίοδο που κυριαρχούσαν οι αυταπάτες της «κυβερνώσας αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ και, από την άλλη, οι «αερογέφυρες» προς τον σοσιαλισμό, του ΚΚΕ. Η επιλογή του ΚΟ τον Οκτώβριο του 2011 για «πρόταση Μετωπικού Συντονισμού Κοινής Δράσης και Αγώνα» πήγαζε από τις αναγκαιότητες της ταξικής πάλης που εξελισσόταν εκείνη την περίοδο και εκπορευόταν από τη σταθερή προσήλωση της Οργάνωσης στην αρχή της να υπηρετεί την ταξική πάλη, γιατί μέσα από αυτή την πάλη θα προκύψουν οι όροι και οι δυνατότητες ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Θεωρούσαμε και θεωρούμε ότι οι επιδράσεις από την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και η επικράτηση των ρεφορμιστικών προτάσεων «διεξόδου» για μεταβατικά προγράμματα, καθώς και για τη δυνατότητα «αριστερών» κυβερνήσεων, όχι μόνο αποπροσανατόλιζαν την πολιτική κατεύθυνση αυτού του κινήματος που τότε αναπτύχθηκε, αλλά, έχοντας κυριαρχήσει, έχουν οδηγήσει σε μεγάλη

υποχώρηση το εργατικό-λαϊκό κίνημα. Και παρόλο το στραπατσάρισμα που δέχτηκαν (ακόμη και από τους «δείκτες» που αυτές οι δυνάμεις αξιολογούν – τα εκλογικά αποτελέσματα) εξακολουθούν να δίνουν τον τόνο, με πολλαπλές αυταπάτες και μετά την εκκωφαντική καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ και τη διάλυσή του, όπως αυτό το γνωρίσαμε. Η πρόταση αυτή, αφού παλεύτηκε για μεγάλο διάστημα, κατέληξε στη συγκρότηση της ΠΑΑΣ την άνοιξη του 2012, για να ολοκληρωθεί ως ΛΑ-ΑΑΣ τον Οκτώβριο του 2013 με το Μ-Λ ΚΚΕ.

Η πρόταση αυτή δεν αποτέλεσε μια πρόταση από «υποχρέωση», αλλά παλεύτηκε υπηρετώντας τη λογική μας και κυρίως την πολιτική μας κατεύθυνση στο κίνημα – το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης. Αποτέλεσε, λοιπόν, μια επιλογή τακτικής ώστε να δυναμώσουν οι όποιες εστίες αντίστασης ξεσπούσαν, κόντρα και ενάντια στην κατεύθυνση του συμβιβασμού που επικρατούσε. Οι εστίες αντίστασης και πάλης ήταν και παραμένουν βασικό ζητούμενο. Το Μέτωπο δεν είναι η άρνησή τους ή η προσπάθεια παράκαμψής τους. Αντίθετα. Οι εστίες αντίστασης και πάλης είναι τροφοδότες του Μετώπου. Και το Μέτωπο είναι (και μόνο ως πολιτική πρόταση και κατεύθυνση που παλεύεται στο κίνημα) η αναγκαία πολιτική υπεράσπιση της δημιουργίας εστιών αντίστασης και πάλης. Είναι η συνένωση και η αναβάθμισή τους, η πάλη για την κατάκτηση ενός άλλου συσχετισμού. Με προμετωπίδα τα τρία «αντί» (αντιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, αντισυνδιαχειριστική) επεδίωξε να συσπειρώσει όποιο δυναμικό αγωνιστών ή και συλλογικοτήτων υπήρχαν και κινούνταν στην ίδια κατεύθυνση, χωρίς την πλήρη συμφωνία με τις πολιτικές μας απόψεις, δημιουργώντας ένα αγωνιστικό αντίβαρο στο κίνημα.

Θεωρούσαμε ότι ένα πολιτικό πλαίσιο σε ικανοποιητικά επίπεδα και μια διεύρυνσή της στην πορεία παρέμβασής της, θα μπορούσε να αποτελέσει –από τακτικής άποψης– ένα βήμα ενίσχυσης των όρων πάλης της κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Μια πολιτική επιλογή που, παρότι η ΛΑ-ΑΑΣ συναποτελούνταν τελικά μόνο από τις δύο αυτές δυνάμεις (που ήταν γνωστές οι πολιτικές τους διαφωνίες, αλλά και η λογική με την οποία παρέμβαιναν στο κίνημα) οδήγησε στην αναβάθμιση της πολιτικής συνεργασίας και έφτασε έως το κοινό κατέβασμα στις εκλογές. Σαν ΠΓ και ΚΟ εκτιμάμε ότι στο ζήτημα της ΛΑ-ΑΑΣ είναι υποχρέωσή μας να σταθούμε κριτικά και αυτοκριτικά.

Η κριτική σε μια κομμουνιστική οργάνωση μπο-

ρεί να αποτελέσει διαδικασία αυτογνωσίας για τα πραγματικά αίτια της κατάληξης μιας πολιτικής επιλογής, αρκεί να προσανατολίζεται στο να εμβαθύνει στα αίτια και όχι σε μια συλλήβδην απόρριψη μιας δράσης. Να αναζητήσει τα κίνητρα και όχι απλά την τελική έκβαση της πολιτικής επιλογής. Να μην διατρέχεται από μια επιφανειακή προσέγγιση, αλλά να εντάσσεται στην προσπάθεια ωρίμανσης εκείνων των διαδικασιών που συνολικά για την οργάνωση δεν θα αποτελέσουν τροχοπέδη και αναστολή σε νέες επιλογές τακτικής και πολιτικής.

31. Κάτω από αυτό το πρίσμα κοιτώντας τα πεπραγμένα, κρίνουμε ότι η προσπάθεια για μια κεντρική πολιτική συνεργασία όπως η ΛΑ-ΑΑΣ αποτέλεσε ένα «σχολείο» για το πώς θα πρέπει να αποφασίζεται και να προωθείται μια αναβαθμισμένη κοινή δράση.

Προχώρησε πέρα από την εμπειρία της Μαχόμενης Αριστεράς, προσπαθώντας να δώσει πιο ενεργό ρόλο σε όλη την Οργάνωση και να μην μείνει σε επίπεδο κορυφής και διμερών συναντήσεων.

Αποπειράθηκε να διαμορφώσει σχήματα με τους συνεργαζόμενους όπου, με συζητήσεις και μέσω της ομοφωνίας, να διαμορφώσει συνελεύσεις με σχετική αυτονομία και όχι ως ιμάντες των αποφάσεων της γραμματείας.

Επιχείρησε να ανοίξει τον διάλογο προς τα έξω και να συναποφασίζει με πανελλαδικά σώματα τις πολιτικές συμφωνίες αλλά και τα όρια της συνεργασίας, πέρα από τα οποία ήταν επιβεβλημένη η αυτόνομη κίνηση της Οργάνωσης.

Σίγουρα δεν πέτυχε να ευοδωθούν με τον καλύτερο τρόπο αυτές οι προσπάθειες, αλλά έβαλε τις βάσεις ώστε το σύνολο της Οργάνωσης να έχει έναν μπούσουλα εάν εμπλακεί σε ανάλογες συνεργασίες που θα επιχειρηθούν στο μέλλον.

32. α. Συνεπώς, οι απαντήσεις και η κριτική δεν μπορεί να γίνουν με τα σημερινά πολιτικά δεδομένα. Θα πρέπει να θυμηθούμε ότι όταν κατατέθηκε η πρόταση υπήρχε ένα λαϊκό ξέσπασμα με κορύφωση τις πλατείες, που απαιτούσε από μια οργάνωση που θέλει να παρέμβει στην ταξική πάλη να προωθήσει και να επιβάλει μια πρόταση κοινής δράσης ανοιχτή σε δυνάμεις, που να ενισχύει τις δράσεις σε επίπεδο κινήματος και να ενισχύει τις εστίες αντίστασης. Ας μην ξεχνάμε ότι η πρόταση κατέληξε να γίνει αποδεκτή μόνο από το Μ-Λ ΚΚΕ και κάποιους αγωνιστές αν και απευθυνόταν σε όλες τις δυνάμεις που κινητοποιούνταν.

β. Την περίοδο που δημιουργείται η ΛΑ-ΑΑΣ συγκρούονται δύο εντελώς αντιπαραθετικές κεντρικές πολιτικές στο κίνημα, που θα χαρακτηρίσουν καθοριστικά τη μετέπειτα πορεία του: Από τη μια η αντίσταση και η κοινή δράση απέναντι στις αστικές πολιτικές συνολικά και, από την άλλη, ένας άκρατος κυβερνητισμός και σύρσιμο πίσω από τον νέο «σωτήρα» που ονομάζεται ΣΥΡΙΖΑ. Είναι καθαρό σε εμάς ότι αυτή η –συνολική και όχι επιμέρους– αντιπαράθεση σε μια πολιτική που κυριαρχεί, απαιτεί κεντρικότερο συντονισμό πολιτικών δυνάμεων, σε πιο διευρυμένη πολιτική βάση, αλλά και ανοικτό σε όσες δυνάμεις μπορούν να συσπειρωθούν στην αγωνιστική άποψη. Για εμάς η προσπάθεια τροποποίησης των συσχετισμών παραμένει ζητούμενο και εκεί επικεντρώνουμε όσον αφορά το κίνημα.

33. Απολογιζόμενοι για αυτήν την περίοδο λέμε: Η λήξη της συνεργασίας κάτω από το βάρος αγεφύρωτων διαφωνιών και αντιλήψεων για την οικοδόμηση κινήματος και σοβαρών αντιθέσεων σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα (ελληνοτουρκικά, εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, κ.ά.) φανερώνει ότι ακόμα και με «ομόηχες» πολιτικές δυνάμεις οι συνεργασίες, σήμερα, δεν μπορούν να έχουν την ευρύτητα και το βάθος που είναι απαραίτητα για να αποτελέσουν πραγματικά αντίβαρα στη ρεφορμιστική κυριαρχία και τα αδιέξοδα των μεταβατικών προγραμμάτων.

34. Οι δυνάμεις και οι αγωνιστές που θα συγκροτηθούν μετωπικά σε μία αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδιαχειριστική βάση είναι υποχρεωμένοι –είμαστε υποχρεωμένοι– να περάσουν αρκετές δοκιμασίες μέσα στην ταξική πάλη για να φτάσουν σε μία στέρεη μετωπική συνεργασία.

Z. Κάποιες επισημάνσεις στο κρίσιμο ζήτημα των συνεργασιών

35. Στη σημερινή περίοδο, παρόλο που τα δεδομένα που προστίθενται τόσο από την κυβερνητική πολιτική όσο και από την κινηματική απραξία (αλλά πλέον και με κάποια στοιχεία κινηματικών σκιρτημάτων) δικαιώνουν τις εκτιμήσεις μας. Χρειάζεται λοιπόν μια κριτική επανεκτίμηση του περιεχομένου αυτών των μορφών, αλλά και αναπροσαρμογή της τακτικής μας χωρίς αυτό να οδηγεί αποκλειστικά στον μονόδρομο της αυτοδύναμης κίνησης. Ένας ουσιαστικός απολογισμός για τις προσπάθειές μας

με αυτές τις μορφές πάλης που θα παίρνει υπόψη του τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στον ευρύτερο αριστερό χώρο κι όχι απλά στον μικρόκοσμο του εξωκοινοβουλίου, αλλά και το βάρος και τις ευθύνες που έχει αναλάβει αυτή η οργάνωση απέναντι στον στόχο της συγκρότησης εστιών αντίστασης.

36. Σε αυτό το σημείο να προσθέσουμε ότι, αν για την κυβερνητική πολιτική και τη σημερινή, ακόμη δεξιότερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού δεν χρειάζεται να επιμείνουμε ιδιαίτερα, θα άξιζε να εκτιμήσουμε τις διεργασίες στο χώρο της ευρύτερης Αριστεράς που έχουν συντελεστεί. Δεν είναι μυστικό για όσους «παροικούν την Ιερουσαλήμ» ότι η δεξιά μετατόπιση έχει συμπαρασύρει σχεδόν το σύνολο της επίσημης και ανεπίσημης Αριστεράς, ιδιαίτερα μετά και τον καταποντισμό του ΣΥΡΙΖΑ που αποτέλεσε το βάθρο στήριξης της πλειονότητας των δυνάμεων που αναζήτησαν «αριστερές» κυβερνήσεις και πρόβαλαν προγράμματα κυβερνώσας Αριστεράς. Στο σύνολό τους οι δυνάμεις αυτές σήμερα σπαράσσονται από εσωτερικές αμφισβητήσεις, ενώ τα εκλογικά τους αποτελέσματα και η στάση που ακολούθησαν πρόσφατα προεκλογικά ενίσχυσαν την απογοήτευση και την αποσυσπείρωση ενός δυναμικού αγωνιστών που κλήθηκε να σέρνεται πίσω από το ΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και το ΠΑΣΟΚ, συντείνοντας (μαζί με το «φαινόμενο» Κασσελάκη) στην απαξίωση και αποϊδεολογικοποίηση της (όπως κατ' αυτούς εννοείται) Αριστεράς σήμερα.

Από την άλλη, το ΚΚΕ, συνεχίζοντας την προσπάθεια της καταξίωσής του ως δύναμης στήριξης του συστήματος και έχοντας προφανώς αναπτερωθεί από την κατάντια των υπόλοιπων δυνάμεων της Αριστεράς «μας», έφτασε να προτείνει κυβερνητικό πρόγραμμα... αν χρειαστεί, διαλύοντας συστηματικά κάθε έννοια συγκρότησης όρων μαζικής αντίστασης μέσα από σωματεία και συλλόγους και σέρνοντας παράλληλα πίσω του ένα σημαντικό κομμάτι του εξωκοινοβουλίου. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι οι έννοιες και το περιεχόμενο αυτού που κατά συνθήκη αποκαλούμε ΑΡΙΣΤΕΡΑ έχουν σοβαρά τροποποιηθεί και θα χρειαστεί ένας συνολικότερος επαναπροσδιορισμός, μέσα από ιδεολογικοπολιτική δουλειά, των δυνάμεων που αναφέρονται σε αυτήν.

Αυτή η πραγματικότητα είναι η βάση πάνω στην οποία έχει μπλοκαριστεί, σχεδόν εκφυλιστεί, (κυρίως στην Αθήνα) η κοινή δράση. Σε αυτό μεγάλο βαθμό ευθύνες έχουν οι εν λόγω δυνάμεις που εξακολουθούν να έχουν ως λογική ότι η αριθμητική τους δύναμη τούς επιτρέπει να απορρίπτουν προτά-

σεις που προέρχονται από εμάς και να μετατρέπουν την κοινή δράση σε ανταλλαγή μείλ και κοπτοραπτική μεταξύ εκπροσώπων οργανώσεων, χωρίς να δίνεται η δυνατότητα συμμετοχής του κόσμου τους αλλά και άλλων αγωνιστών σε μια αντιπαραβολή απόψεων ανοικτά στον κόσμο, όπως γινόταν παλιότερα με ανοικτές διαδικασίες, προκαλώντας τελικά, την υπόσκαψη των κινηματικών διαδικασιών που θα γεννήσουν ζυμώσεις αλλά και αντιπαραθέσεις παραγωγικές καθώς και αλληλοεπιδράσεις στη διαμόρφωση πλαισίων δράσης. Βασικό πρόβλημα, η αντίληψή τους ότι η κατάθεση των θέσεών τους σε ένα πλαίσιο δεν επιδέχεται συζήτηση πέρα από επιμέρους ζητήματα, που ακόμη και αυτά είναι συνήθως προαποφασισμένα (χρόνος και τόπος) ενώ συχνά, κάτω από το πρόσχημα ότι δεν ελέγχουν (π.χ. τις φοιτητικές οργανώσεις ή τα εργατικά σωματεία) το κατέλωμα στην κοινή δράση πάει σύννεφο φέρνοντας την Οργάνωση μπροστά σε τετελεσμένα και απαράδεκτες πρακτικές.

37. Αν αυτή είναι η μία πλευρά της προσπάθειας συγκρότησης όρων κινήματος, η άλλη έχει να κάνει με τις δικές μας αντικειμενικές αδυναμίες και διστακτικότητες όσον αφορά την επιλογή τακτικής απέναντι στο κρίσιμο για μια κομμουνιστική οργάνωση ζήτημα της συσπείρωσης ευρύτερων δυνάμεων κόσμου και συλλογικοτήτων για την αντιμετώπιση της επίθεσης. Το κατά πόσο θα πρέπει να συνεχίσουμε να συμβάλλουμε σε τέτοιου επιπέδου κοινή δράση ή θα επιλέξουμε άλλη τακτική (διμερείς συνεργασίες με δυνάμεις που συμφωνούν, επιμονή σε αυτοδύναμες πρωτοβουλίες) μένει να εκτιμηθεί. Όμως, καθοριστικός παράγοντας είναι ότι αυτές οι προσπάθειες είναι απαραίτητες πέρα από το τελικό τους αποτέλεσμα. Η πρότασή μας για συντονισμό πάνω σε ένα μίνιμουμ πολιτικό πεδίο διεκδίκησης που κατατέθηκε δίνει μια απάντηση τόσο στις προσδοκίες των λαϊκών στρωμάτων για αποτελεσματικότερη αντίσταση όσο και στον εκφυλισμό της κοινής δράσης που βιώνουμε. Το πόσο θα προχωρήσει η πρόταση είναι συνάρτηση και των πολιτικών δεδομένων που θα διαμορφωθούν, αλλά και του πόσο η Οργάνωση θα την προωθήσει αποφασιστικά.

Θα πρέπει να κατανοηθεί ότι μακροπρόθεσμα η προσπάθειά μας στο θέμα των συνεργασιών και συμμαχιών θα έχει προεκτάσεις και στο κεφαλαίωδες ζήτημα της συγκρότησης του επαναστατικού υποκειμένου, που μας απασχολεί 40 χρόνια, είτε αυτό πάρει τη μορφή μιας πολύ πιο αξιόπιστης και συνδεδεμένης με τις μάζες κομμουνιστικής οργάνω-

σης είτε, ακόμη περισσότερο, ενός κομμουνιστικού κόμματος με ερείσματα στην εργατική τάξη.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, μια διευρυμένη πολιτική ρευστότητα και μια ευρύτερη κοινωνική κινητικότητα (εργαζόμενοι, μικρομεσαίοι) που, από τη μια, τροφοδοτεί εστίες αντίστασης, που συνήθως παραμένουν ανεπαρκείς, χωρίς να απαντούν με θετικό τρόπο το ζήτημα της αριστεράς και του κινήματος, αλλά που διαμορφώνουν όρους ώστε και στα δύο αυτά ζητήματα, έστω και με αρνητικό τρόπο (διαπίστωση των ελλείψεών τους), να τα προσεγγίσουν οι μάζες με καλύτερους όρους. Χρειάζεται, δηλαδή, η αναζήτηση εκείνων των πρωτοβουλιών καθώς και των μορφών προσέγγισης που θα προκαλέσουν αριστερόστροφες αναζητήσεις και ανακατατάξεις στον εργαζόμενο λαό, στον χώρο του εξωκοινοβουλίου, για τον οποίο το ΚΚΕ(μ-λ) αποτελούσε κεντρικότερο σημείο αναφοράς και χώρο αποστοίχισης από τον ρεφορμισμό, αλλά και στον λαϊκό ευρύτερο προοδευτικό χώρο όπου είναι διαπιστωμένο και καταγεγραμμένο ότι μας παρακολουθεί και αναζητά απαντήσεις.

38. Αξίζει εδώ να δούμε μια άλλη σημαντική πλευρά των απαιτήσεων της ταξικής πάλης αλλά και των ευθυνών μας. Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις για την Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, αλλά πολύ περισσότερο οι πλατείες και ο Δεκέμβρης του '08, έστειλαν ένα μήνυμα για την κοινωνική και πολιτική συνθετότητα αυτών των κινητοποιήσεων, για τις απαιτήσεις που εγείρονται σε μια κομμουνιστική οργάνωση, έστω και με τις δυνάμεις που εμείς έχουμε, ώστε να παρέμβει πρωτοπόρα, κόντρα σε αυταπάτες και ρεφορμισμούς. Ήταν μεγάλα σχολεία για την Οργάνωση και την καθοδήγησή της και εκτιμούμε ότι ανταποκρίθηκε με επιτυχία. Άλλωστε, αυτό φάνηκε στη μαζικοποίηση της νεολαίας που ακολούθησε.

Πρόκυψε με εκκωφαντικό τρόπο η αναγκαιότητα μιας πολιτικής συλλογικότητας, ενός ευρύτερου πολιτικού σχήματος αναφοράς που θα αντιπαρτίθετο στα «κέντρα αγώνα» με τις αυταπάτες περί ανατροπής της κυβέρνησης και αντιμετώπισης του χρέους ή την καθήλωση της πάλης απλά σε αντικαταστατικό περιεχόμενο, ενώ θα έμπαζε ορμητικά στο προσκήνιο την αναγκαιότητα του αντιμπεριαλισμού. Η έλλειψη αυτής της ευρύτερης ομπρέλας εκ μέρους μας, αλλά και η άμεση ανάγκη μαζικοποίησης του δυναμικού που μπορούσε να αντιπαρθεθεί αντικαπιταλιστικά-αντιμπεριαλιστικά-αντισυνδιαχειριστικά γέννησε την πρότασή μας το 2011.

39. Παλέσαμε για την κοινή δράση, αλλά και για τη δημιουργία μονιμότερων σχημάτων στενότερης συνεργασίας και συντονισμού, χωρίς εκβιασμούς, βιασμούς και άλματα στο κενό, αλλά για να συγκροτηθεί κάτι που θα έβαζε πλάτη στην οικοδόμηση κινήματος, αντιστάσεων. Σαν ένα πεδίο που θα δοκιμάζονταν οι πρακτικές που πρέπει να κατακτηθούν σε ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα.

Πέρα όμως απ' αυτό, θέλουμε να κάνουμε και μία ακόμη αποσαφήνιση. Δεν έχουμε την συνταγή έτοιμη, ούτε την τεχνογνωσία. Έχουμε όμως την πολιτική διάθεση ώστε η όλη αντίληψη και κοινή πρακτική των εγχειρημάτων αυτών, όσο θα απλώνονται και προς τα κάτω και προς τα δίπλα, να συμβάλλουν στη δημιουργική αντιπαράθεση και συνδιαμόρφωση ευρύτερων κοινών χαρακτηριστικών και κατευθύνσεων. Αν κάτι τέτοιο επιτευχθεί, θα έχει σοβαρή θετική επίδραση και στον στόχο της οικοδόμησης –μέσα σε μια πορεία– μιας ισχυρής κομμουνιστικής οργάνωσης, θα 'ναι ένα αποφασιστικό βήμα για την οικοδόμηση του κομμουνιστικού κόμματος.

Οι σημερινές διαφοροποιήσεις, κυρίως στο δυναμικό της νεολαίας, παράλληλα με την ευρισκόμενη σε υποχώρηση και πολιτικά ηττημένη α/α, έχει δώσει νέα σχήματα που, χωρίς να αποτελούν κύριο πεδίο απεύθυνσής μας, είναι χώρος που μας επιτρέπει να παρέμβουμε. Οι όποιες αναφορές τους στο κομμουνιστικό κίνημα, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και την παράδοση του ΚΚΕ (ΕΑΜ, ΕΛΑΣ) αφήνουν περιθώρια για παρέμβαση που, όμως, είναι απαιτητική σε αντιπαράθεσεις. Είναι λάθος να απορρίπτουμε εκ προοιμίου τη διερεύνηση διαθέσεων και ορίων με δυνάμεις που μπορεί να βρεθεί μίνιμουμ πολιτική κοινότητα.

Ακόμη πιο απαιτητική και προφανώς πιο ενδιαφέρουσα είναι η προσέγγιση συλλογικότητων που ιδιαίτερα η εργαζόμενη νεολαία σε χώρους δουλειάς ή διαμονής θα επιδιώξει να συγκροτήσει μπροστά στις απειλές που δέχεται και στην αναζήτηση μορφών οργανωμένης αντίστασης (π.χ. στήριξη απολυμένων σε γειτονιές, εξώσεις). Συνεπώς απαιτείται να βγουν συμπεράσματα για τις συνεργασίες και τη στενή οργανωτική δουλειά, για να χαράξουμε πιο αποτελεσματική τακτική με στόχο τη μαζικοποίηση αλλά και την ενίσχυση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης.

Το ζήτημα της ανασυγκρότησης του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος συμπλέκεται με την ανασυγκρότηση του κοινωνικού υποκειμένου, της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της». Δεν μπορούμε και δεν είναι σωστό να διαχωρίσουμε αυ-

τές τις δύο διαδικασίες που είναι αλληλένδετες η μία με την άλλη. Σε αυτόν τον δρόμο είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε, αυτό είναι το κεντρικό πρόβλημα στο οποίο την απάντηση πρέπει να συμβάλουμε. Όσο η απάντηση καθυστερεί τόσο θα γίνεται μεγαλύτερο και δυσκολότερο, μέσα σε συνθήκες δυσμενέστερων ταξικών-πολιτικών συσχετισμών. Αφορά, τέλος, την εργατική τάξη και τους λαούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ενταθούν οι προσπάθειες σύνδεσης με επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις σε διεθνές επίπεδο, με την ταυτόχρονη ανάπτυξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης και της φιλίας με όλους τους λαούς στον αγώνα ενάντια στους δυνάστες τους.

II. Η ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. ΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ

A. Το μέγεθος των ευθυνών που έχουμε αναλάβει

40. Το ΚΚΕ(μ-λ), ως συγκροτημένη επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που θέλει να είναι, έχει χρεωθεί με σοβαρές ευθύνες απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό, στους αγωνιστές του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Μόνο έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε την ύπαρξή μας και τη δράση μας. Δεν υπάρχουμε για τον εαυτό μας, αλλά για να υπηρετούμε το κίνημα, και πολύ περισσότερο για να συγκροτήσουμε τους πολιτικούς-ιδεολογικούς και οργανωτικούς όρους για την ανάπτυξή του και το ξεπέρασμα της φάσης της οπισθοχώρησης και της ήττας.

Η ευθύνη αυτή βαραίνει πρώτα απ' όλα την καθοδήγηση της Οργάνωσης και όλο το στελεχικό της δυναμικό, τόσο συλλογικά όσο και το κάθε στέλεχος ξεχωριστά.

Η συγκρότηση μίας επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης και η παρέμβαση στο εργατικό-λαϊκό κίνημα απαιτούν συνειδητή στράτευση και συνεχείς προσπάθειες στο πολιτικό - ιδεολογικό - οργανωτικό επίπεδο. Μάλιστα, σε περίοδο οπισθοχώρησης και ήττας του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, αυτή η στράτευση δοκιμάζεται συνεχώς μπροστά στην απεραντοσύνη των σκοπών της υπόθεσης της κοινωνικής απελευθέρωσης και της οικοδόμησης μίας νέας, σοσιαλι-

στικής κοινωνίας.

Στην πορεία των 42 χρόνων ύπαρξης και δράσης μας η Οργάνωση βρισκόταν συνεχώς στην ανάγκη να απαντήσει σε ένα σοβαρό ζήτημα: Θα αναλάβει το βαρύ φορτίο ουσιαστικών ιδεολογικών και πολιτικών επεξεργασιών, αλλά και αναζήτησης πολιτικών πρωτοβουλιών, που θα θέτουν πιο αναβαθμισμένα την κατεύθυνση της ανασυγκρότησης του εργατικού-λαϊκού αλλά και του κομμουνιστικού κινήματος;

Οι δοκιμασίες που έχουμε περάσει όλες αυτές τις δεκαετίες αποδεικνύουν ότι το ΚΚΕ(μ-λ) έχει αναλάβει τις ευθύνες του και θα συνεχίζει να παλεύει στην κατεύθυνση τόσο της καθημερινής συμμετοχής στην ταξική πάλη όσο και στο πολιτικό-ιδεολογικό μέτωπο απέναντι στην αστική ιδεολογία, τον ρεφορμισμό-ρεβιζιονισμό, την αναρχία/αυτονομία. Στο κέντρο της επιδίωξής του παραμένει η ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος, βασικού πολιτικού «κινήτρου» του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

41. Τα λάθη και οι παραλείψεις στο προχώρημα αυτής της υπόθεσης μπορούν να αναζητηθούν κατά βάση στις μικρές οργανωτικές δυνατότητες, ζητήματα που δεν είναι στενά οργανωτικά, αλλά συνδέονται με τον πολιτικό-ιδεολογικό εξοπλισμό της Οργάνωσης. Έναν εξοπλισμό που δεν θα εξηγήσει «μόνο» την κατάσταση στον κόσμο και τη χώρα. Αλλά έναν εξοπλισμό που θα αναβαθμίζει το επίπεδο συμμετοχής της Οργάνωσης και των μετωπικών σχημάτων που αναφέρονται σε αυτήν στην ταξική πάλη.

Το ΚΚΕ(μ-λ) μπορεί και πρέπει να μετεξελιχθεί σε μία μαζική οργάνωση λαϊκών αγωνιστών. Αυτή είναι μία δύσκολη και απαιτητική διαδικασία που μπορεί να πραγματοποιηθεί με συνειδητή προσπάθεια, στόχους και πλήρη στράτευση όλου του δυναμικού της Οργάνωσης.

B. Νέο τοπίο, νέες απαιτήσεις

42. «*Ηδη από τις παραμονές της σύσκεψης του 2012, είχαμε θέσει την αναγκαιότητα να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι και εξοπλισμένοι σε σχέση με τους στόχους, τις επιδιώξεις, τη γραμμή και τις μορφές με τις οποίες θα πορευτούμε, ξεκινώντας φυσικά από σήμερα, από το άμεσο, με έναν ορίζοντα σχετικά μεσοπρόθεσμο και στον οποίο σαν «όριο» έχουμε θέσει την αλλαγή των συσχετισμών.*

Το γεγονός ότι οι συνθήκες σήμερα αλλά και στο μέλλον θα είναι ρευστές και αβέβαιες, δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε στάση μετάθεσης και παραπομπής της όλης αυτής προσπάθειας, μιας και, στο βαθμό που καταλήγουμε και ενσωματώνουμε στη φυσιογνωμία μας τέτοιες μεσοπρόθεσμες κατευθύνσεις, με κριτή την εξυπηρέτηση της ταξικής πάλης, συμβάλλουμε από καλύτερες θέσεις και στην ενίσχυση του κινήματος αλλά και της ιδιαίτερης κομμουνιστικής τάσης που υπηρετούμε.

Ταυτόχρονα γινόμαστε και σοφότεροι στο βαθμό που κάποιες απ' αυτές τις κατευθύνσεις μέσα στη ζωή μπορούν να αποδειχθούν λάθος και να αναγκαστούμε να τις τροποποιήσουμε και να τις καταργήσουμε. Οι ιδιες οι εξελίξεις μας αναγκάζουν να δρούμε, να παρεμβαίνουμε όλο και πιο συστηματικά και αυτή η ανάγκη να δρούμε επιβάλλει την ανάγκη να παράγουμε, να σκεφτόμαστε, να καταλήγουμε σε κατευθύνσεις, σε ιδέες και στο πολιτικό και στο οργανωτικό και στη μορφή, αλλά κυρίως στο περιεχόμενο» («Ο δικός μας δρόμος»).

Στα χρόνια που πέρασαν η καθοδήγηση του ΚΚΕ(μ-λ) έδωσε ιδιαίτερο βάρος στην ανάλυση των διεθνών και εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων, με κυρίαρχο χαρακτηριστικό το ταξικό κριτήριο και την εμπλοκή της στην ταξική πάλη, που βοήθησαν σημαντικά τόσο στην ορθότητα των εκτιμήσεων όσο και σε μία γενικά σωστή πολιτική κατεύθυνση. Αυτό αποτέλεσε και το πιο σημαντικό στοιχείο συγκρότησης για την Οργάνωση, καθώς τα μέλη και τα στελέχη της ήταν εξοπλισμένα με μία πολιτική γραμμή η οποία δεν «έπαίξε μπουνιές» με την πραγματικότητα, αλλά την εξηγούσε και επιβεβαιωνόταν από τις εξελίξεις.

Ταυτόχρονα, η καθοδήγηση της Οργάνωσης βρισκόταν σε ιδεολογική ετοιμότητα, προκρίνοντας ως πρωτεύον ζήτημα να υπερασπιστούμε τον δρόμο του Οκτώβρη και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ, την υπεράσπιση της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης στη ΛΔ της Κίνας και τον αγώνα ενάντια στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, κεντρικό ζήτημα για το κομμουνιστικό κίνημα διεθνώς και στην χώρα μας.

43. Εδώ, όμως, χρειάζεται να τεθεί ένα ζήτημα που δεν αντιμετωπίστηκε με επάρκεια, και μέχρι σήμερα δημιουργεί προβλήματα και δυσκολίες. Από τη μεριά της καθοδήγησης δεν δόθηκε ιδιαίτερο βάρος σε μία σχεδιασμένη οργανωτική ανάπτυξη της Οργάνωσης, με αποτέλεσμα οι σωστές πολιτικές αναλύσεις και εκτιμήσεις, και οι ιδεολογικές

προσεγγίσεις σε σημαντικά ζητήματα του κινήματος, να μην αποκτούν την πρόσβαση σε ευρύτερο κόσμο όπως τους αναλογεί. Αυτό δημιούργησε την εντύπωση ότι τα μέλη και τα στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ) είναι «τρεχαλητά» για το κίνημα, υποτιμώντας την οργανωτική ανάπτυξη, και με αυτόν τον τρόπο παρουσιάστηκαν στο εσωτερικό της Οργάνωσης αντιλήψεις «κινήματισμού». Μία αδιέξοδη αντίληψη που δεν βλέπει τη διαλεκτική σχέση ανάπτυξης του εργατικού-λαϊκού κινήματος με την ενίσχυση και την ανάπτυξη της κομμουνιστικής κατεύθυνσης, αλλά θεωρεί ότι όλα θα προκύψουν μόνο από την ανάπτυξη του κινήματος.

Η μετεξέλιξή μας σε μία μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, με ισχυρούς δεσμούς με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, είναι στόχος που μπορεί να πραγματοποιηθεί με συλλογικότητα, σχεδιασμό και ευθύνη.

Η βασική μας δυσκολία έγκειται στο γεγονός ότι αυτή η Οργάνωση, ενώ χαρακτηρίζεται –από την ανασυγκρότησή της– από σωστές αναλύσεις των πολιτικών εξελίξεων διεθνώς και εσωτερικά (κάτι που δεν άφηνε «έκθετα» τα μέλη της σε γεγονότα πολύ κρίσιμα και πρωτόγνωρα) εμποδώνει μια αίσθηση «αναποτελεσματικότητας» της δράσης μας. Η πολιτική επιβεβαίωση δεν συνοδεύεται από ανάλογα οργανωτικά αποκρυσταλλώματα.

44. Για μία οργάνωση που θέλει να κινηθεί σε επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, η σύνδεσή της με την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό γενικότερα αποτελεί βασικό καθήκον. Ιδιαίτερα την περίοδο της οπισθοχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, αυτή η κατεύθυνση είναι ιδιαίτερα δύσκολη και απαιτητική. Πρέπει να υπερπηδηθούν πολλά εμπόδια και δυσκολίες. Αποτελεί, όμως, μονόδρομο, καθώς η σύνδεση με την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους είναι η σύνδεση και η συμμετοχή της Οργάνωσης στην ταξική πάλη με τους όρους που αυτή διεξάγεται. Αυτή την κατεύθυνση –παρά τα λάθη, τα πιασμένα και τις δυσκολίες– το ΚΚΕ(μ-λ) δεν προσπάθησε να την αποφύγει, το αντίθετο μάλιστα.

Την Οργάνωσή μας, από την πρώτη περίοδο της ανασυγκρότησής της το 1982, την απασχόλησε με έντονο και ιδιαίτερο τρόπο η σύνδεσή της με τους εργαζόμενους, σαν βασικό στοιχείο των καθηκόντων της. Και αυτό φάνηκε ήδη από το 1983, όταν η 2η Συνδιάσκεψη είχε σαν βασικό της περιεχόμενο την κατάσταση των εργαζομένων στη χώρα από

ταξική, πολιτική και συνδικαλιστική άποψη, και τις δικές μας κατευθύνσεις και στόχους πάλης.

«Για μας δεν υπάρχει δρόμος (προσανατολισμός) για μία πολιτική οργάνωση (ή κόμμα) έξω από αυτόν που τη συνδέει με τα προβλήματα, τις ανάγκες, την πάλη των μαζών και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης. Κάθε άλλος προσανατολισμός, που θα αποσυνδέει πρακτικά από αυτή τη σχέση, είναι βέβαιο ότι θα αποπροσανατολίσει την οργάνωση, θα την οδηγήσει ή στη συνθηκολόγηση με την αστική τάξη (όποιο ρούχο και αν φορέσει αυτή η συνθηκολόγηση) ή στην διάλυση». (Η σύνδεση με την εργατική τάξη, θεμελιακός όρος για την προώθηση της πάλης μας, 2η Συνδιάσκεψη 1983).

Είναι η περίοδος όπου, με ευθύνη της ρεφορμιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ, κυριαρχεί στο εργατικό κίνημα η λογική των «κοινωνικών εταιρών» και της ταξικής συνεργασίας. Είναι η περίοδος που η αποδοχή της ΑΤΑ (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή) σε μεροκάματα και μισθούς, που έφερε το ΠΑΣΟΚ, οδηγεί στην αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και στην εγκατάλειψη του δρόμου της ταξικής πάλης. Είναι η περίοδος όπου και στη χώρα μας αρχίζει να ενισχύεται η αντίληψη περί του «τέλους» της εργατικής τάξης και της ενσωμάτωσής της στο καπιταλιστικό σύστημα. Είναι η περίοδος που κάποιοι αναζητούν πλέον άλλα «επαναστατικά υποκείμενα», είτε στην «άγρια νεολαία» είτε στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής. Σε όλες αυτές τις λαθεμένες αντιλήψεις και πολιτικές, που οδηγούσαν στην υποταγή και την ήττα, η Οργάνωσή μας στάθηκε απέναντι. Με βασικό εργαλείο την ανάλυση της πραγματικότητας με ταξικό κριτήριο, αυτό που κύρια εκτιμούσαμε ήταν η ολομέτωπη επίθεση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, σαν τον μοναδικό του δρόμο για να βγει από την κρίση του, και βασικό «τροφοδότη» αυτής της επίθεσης την καπιταλιστική παλινόρθωση στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Ταυτόχρονα, και σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, αρχίζουν σπερματικά οι πρώτες αναφορές για την υποχώρηση του ρόλου και της θέσης της εργατικής τάξης ως μία θεμελιώδης αιτία της παλινόρθωσης. Εκείνα τα χρόνια μπαίνουν και τα θεμέλια της άποψης που στη συνέχεια έγινε βασική θέση, «αγκωνάρι» θα λέγαμε, της συνολικότερης πορείας μας: Ότι η ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος θα γίνει σε σύνδεση με την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της».

45. Βασικό στοιχείο της αντίληψής μας μέσα στους εργασιακούς χώρους, αλλά και στην «από έξω» παρέμβαση, έχει να κάνει πρώτα και κύρια με το ασυμβίβαστο, το ασυμφιλίωτο, των ταξικών αντιθέσεων μέσα στον καπιταλισμό. Στη βάση αυτή για εμάς η λογική που πρέπει να κυριαρχήσει μέσα στο εργατικό κίνημα είναι ότι αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει να κινείται στα όρια αντοχής του καπιταλιστικού συστήματος.

Από την άποψη αυτή, τα αιτήματα και οι στόχοι πάλης έχουν σαν βασικό και μοναδικό τους κριτήριο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων γενικά. Γι' αυτόν τον λόγο και η παρέμβασή μας δεν στέκεται μόνο στον συνδικαλιστικό λόγο, για τα άμεσα προβλήματα και τις αντιθέσεις στους χώρους δουλειάς και τη συνολική αντεργατική πολιτική των αστικών κυβερνήσεων, αλλά θέλει να συνδέσει αυτήν την καθημερινή πάλη με την προοπτική της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων στην αναμέτρηση με τους δυνάστες τους για την κοινωνική απελευθέρωση. Και για να έχει αυτή η κατεύθυνση ισχυρά πολιτικά θεμέλια, έτσι ώστε να είναι στέρεη στην προοπτική της, η θέση μας ότι «η εργατική τάξη συγκροτείται κυρίως στην πάλη της απέναντι στο κεφάλαιο και κατακτά την ηγεμονία της κυρίως στην πάλη της ενάντια στον ιμπεριαλισμό» αποτελεί κομβικό πολιτικό ζήτημα στην παρέμβασή μας στους εργατικούς χώρους, καθώς η εξάρτηση, σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό), του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος από τον ιμπεριαλισμό έχει άμεσες επιπτώσεις πάνω στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους. Και στην προοπτική της αναμέτρησης και της σύγκρουσης, η εργατική τάξη και ο λαός δεν θα βρουν απέναντί τους μόνο την ντόπια άρχουσα τάξη και τους μηχανισμούς της, αλλά και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες «αυτοπροσώπως».

46. Οι προσπάθειές μας όλα αυτά τα χρόνια για σύνδεση και ανάπτυξη δεσμών με την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, κινήθηκαν ταυτόχρονα με τη συγκρότηση μετωπικών πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων στους χώρους αυτούς, είτε αυτόνομα είτε σε συνεργασία με άλλες δυνάμεις. Στην πορεία, και όσο ενισχυόταν η δεξιά μετατόπιση στην εν γένει Αριστερά, και ενώ ταυτόχρονα οι κυβερνητικοί (κάθε είδους και απόχρωσης) και εργοδοτικοί εργατοπατέρες όλο και πιο ξετσίπωτα προωθούσαν την ταξική συνεργασία και την υποταγή στην επίθεση του κεφαλαίου, ενισχυόταν η άποψη ότι η παρέμβασή

μας είχε ανάγκη από πολιτικο-συνδικαλιστικά σχήματα με ξεκάθαρο ταξικό-αγωνιστικό προσανατολισμό. Από το σημείο όμως αυτό (της διαπίστωσης της ανάγκης) μέχρι τη δυνατότητα συγκρότησης τέτοιων σχημάτων, μεσολαβεί ένα διάστημα που πρέπει να οικοδομηθούν τόσο οι πολιτικοί όροι για κάτι τέτοιο, όσο και η συγκέντρωση δυνάμεων στην κατεύθυνση αυτή.

Από την άλλη πλευρά, όμως, σήμερα μπορούμε να πούμε αυτοκριτικά ότι καθυστερήσαμε σημαντικά να πάρουμε αποφάσεις και τα αναγκαία οργανωτικά-πολιτικά μέτρα για τη συγκρότηση ενιαίων μετωπικών σχημάτων στους χώρους δουλειάς. Να συνενώσουμε τις διάσπαρτες παρεμβάσεις και παρουσίες στους διάφορους χώρους σε ενιαία πανελλαδικά σχήματα, με δικά τους όργανα και έντυπα. Αυτή η καθυστέρηση είχε σαν βασική της αιτία μία εκτίμηση (ιδιαίτερα μετά τις καταρρεύσεις του 1989-'91) ότι υπήρχε ανάγκη συνεργασίας και κοινής δράσης με όλο το δυναμικό που αρνιόταν να υποταχτεί στον καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό μονόδρομο και αναζητούσε ταξική συγκρότηση και αγωνιστική εξέοδο. Επιδιώξαμε, δηλαδή, να στηρίζουμε και να βαδίσουμε μαζί με αριστερές δυνάμεις και αγωνιστές σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο. Αυτό, όμως, που σύντομα διαπιστώσαμε ήταν ότι το βάθος της ήττας του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος ήταν τόσο μεγάλο που πλέον ασκούσε καταθλιπτική επιρροή στη σκέψη, την ανάλυση και τις κατευθύνσεις ακόμα και δυνάμεων που είτε είχαν αγωνιστική δράση και αντίληψη είτε είχαν βγει στο προσκήνιο στην αντιπαράθεσή τους με τον ρεφορμισμό και τη δεξιά πολιτική.

47. Γι' αυτούς τους λόγους η συγκρότηση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών το 2001 αποτέλεσε την πρώτη, πανελλαδικού χαρακτήρα, συγκρότηση μετωπικού σχήματος, καθώς επιλέξαμε τελικά να διαχωριστούμε πολιτικά και οργανωτικά από αντιλήψεις και δράσεις που συμματείχαν και προωθούσαν τη συνδιοίκηση. Αντιλήψεις και πρακτικές που υπονόμευαν την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση ενός από τους μεγαλύτερους κλάδους εργαζόμενων, και ιδιαίτερα μετά από έναν μεγαλειώδη αγώνα τον Ιούνιο του 1998 για τη ματαίωση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ.

Στους υπόλοιπους εργασιακούς χώρους έγιναν απόπειρες συγκρότησης ενιαίου σχήματος (Εργατικές Επιτροπές, Αριστερή Αγωνιστική Κίνηση) που όμως δεν είχαν συνέχεια, κατά βάση λόγω υποκειμενικών αδυναμιών.

Εδώ είναι αναγκαίο να τονιστεί ότι η εργατική δουλειά και η παρέμβαση μέσα στους εργασιακούς χώρους είναι μία υπόθεση δύσκολη και απαιτητική. Έχει να αντιμετωπίσει, από τη μία, την εργοδοτική καταπίεση και τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και, από την άλλη, την αστικορεφορμιστική κυριαρχία στον συνδικαλισμό. Η αποσυγκρότηση (ιδεολογική, πολιτική, οργανωτική) του εργατικού κινήματος έχει βάθος και έκταση, και επηρεάζει αρνητικά τη συνείδηση των εργαζόμενων.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η συγκρότηση εργατικού τομέα και εργατικών στελεχών για μία επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που κινείται «κόντρα στο ρεύμα» του αστισμού και του ρεφορμισμού-οπορτουτισμού, είναι εξαιρετικά δύσκολη και απαιτεί αδιάκοπες προσπάθειες και διάθεση δυνάμεων.

Όλα τα παραπάνω δεν αναφέρονται για να δικαιολογηθούν λάθη και καθυστερήσεις, αλλά για να τονιστούν οι δυσκολίες με τις οποίες οφείλουμε να αναμετρηθούμε.

48. Από γενική άποψη, θα λέγαμε ότι μέσα από την εργατική δουλειά ουσιαστικά καλούμαστε να απαντήσουμε στο κατά πόσο είναι ανοικτή η προοπτική της επανάστασης ή έχει κλείσει αμετάκλητα μετά την καπιταλιστική παλινόρθωση και την ήττα του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος και το μόνο που απομένει είναι μία «προσαρμογή» για μία καλύτερη θέση στο πλαίσιο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Καθώς έχουμε αποφασίσει να υπηρετήσουμε την προοπτική της επανάστασης, είναι φανερό ότι και το περιεχόμενο της εργατικής μας δουλειάς οφείλει να κινείται σε μία τέτοια κατεύθυνση, κόντρα στα ρεύματα που σπρώχνουν την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό στην οπισθοχώρηση και την υποταγή στον ταξικό αντίπαλο.

49. Η συγκρότηση της Ταξικής Πορείας το 2005, με την καθοριστική συμβολή του συντρόφου Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου, αποτελεί μία σημαντική εξέλιξη για τον εργατικό τομέα της Οργάνωσης, καθώς ενίσχυσε την κατεύθυνση της σύνδεσης με τους εργαζόμενους και επηρέασε θετικά τη φυσιογνωμία της Οργάνωσής μας. Από τότε μέχρι σήμερα έχει διανυθεί μία πορεία με εμπόδια και δυσκολίες, αλλά και με πρωτοβουλίες, δράσεις και παρεμβάσεις που έχουν καθιερώσει το σχήμα της Ταξικής Πορείας σαν μία μάχιμη δύναμη μέσα στο εργατικό κίνημα.

Οι συσκέψεις της Ταξικής Πορείας, καθώς και

των εκπαιδευτικών και υγειονομικών, επέτρεψαν την καλύτερη πολιτική συγκρότηση και επεξεργασία θέσεων στο εργατικό, αλλά και στους δύο βασικότερους τομείς δουλειάς μας στους εργαζόμενους.

Χωρίς, λοιπόν, να παραγνωρίζουμε ή να υποτιμάμε τις σοβαρές δυσκολίες στην εργατική δουλειά και συνολικά στην ανάγκη σύνδεσής μας με τον εργαζόμενο λαό, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι οι σημαντικές καθυστερήσεις μας στο άνοιγμα προσπαθειών για τη συγκρότηση μετωπικών σχημάτων σε εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους, αλλά και στη συνοικία (αρχές του 2000 επιχειρήθηκαν τα πρώτα σχήματα γειτονιάς), υπήρξαν εκδηλώσεις και αιτίες της κεντρικής αναντιστοιχίας που καταγράφουμε.

III. ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 9Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

50. Αυτά τα τέσσερα χρόνια που μεσολάβησαν μπορούμε να πούμε ότι ήταν χρόνια με πλούσια και ιδιαίτερα γεγονότα που κλήθηκε η Οργάνωση να απαντήσει. Και οι απαντήσεις απαιτούσαν ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία, ώστε να καθοριστούν στάσεις και να χαραχθεί γραμμή πάλης στο μαζικό κίνημα. Παράλληλα, ήταν χρόνια με σκλήρυνση της επίθεσης της κυβέρνησης, με την ψήφιση νόμων που προσπάθησαν και προσπαθούν να στραγγαλίσουν δικαιώματα και κατακτήσεις, δημιουργώντας ένα σιδερόφρακτο πλέγμα απαγορεύσεων στον συνδικαλισμό, στην ελευθερία της διαδήλωσης, ακόμη και της συνάθροισης. Επρόκειτο για μια επίθεση που εκμεταλλεύτηκε τις ιδιαίτερες συνθήκες που προέκυψαν με την πανδημία, αλλά κυρίως την ανυπαρξία κινήματος που θα αντιστεκόταν στη φασιστικοποίηση που επιβλήθηκε.

A. Πανδημία

51. Είναι λογικό ότι η περίοδος των καραντινών που ξεκίνησε τον Μάρτη του 2020 και συνεχίστηκε μέχρι τον Φλεβάρη του 2021 (με μικρά καλοκαιρινά διαλείμματα και ενδιάμεσα μικρά «παράθυρα» στην επικοινωνία και τις δραστηριότητες) θα χαρακτηρίσει ένα μεγάλο μέρος της δράσης μας για την περίοδο που αναφερόμαστε. Δράση που, πέρα από τις δυσκολίες συνεδριάσεων (και άρα συγκρότησης γραμμής πάλης, καθώς και δυνατότητας συζήτησης αυτής μέσα από οργανωμένες δομές) αποκάλυψε

σωρεία πολιτικών και ιδεολογικών προβλημάτων, που έχρηζαν πειστικά απάντησης ώστε η Οργάνωση να μπορεί να δρα, αλλά και να εξακολουθεί να ζει ως οργανωμένη δομή με νέους τρόπους.

Χωρίς να είναι στόχος αυτού του απολογισμού η λεπτομερής παράθεση των δράσεων της Οργάνωσης και στις δύο καραντίνες θα μείνουμε επιλεκτικά σε κάποιες, με στόχο την εξαγωγή συμπερασμάτων.

Η βασική μας στόχευση στις νέες συνθήκες ήταν, απ' τη μια, η αποκατάσταση ενός συλλογικού τρόπου συζήτησης στην Οργάνωση και, από την άλλη, η με κάθε τρόπο «δια ζώσης» παρέμβαση στον λαό, αφού –σωστά– δεν υιοθετήσαμε τη ρεφορμιστική άποψη «θα λογαριαστούμε μετά» και «τον λόγο έχουν οι επιστήμονες», λαμβάνοντας όλα τα μέτρα ώστε και οι δύο στοχεύσεις να μην δημιουργήσουν κινδύνους για την υγεία των μελών μας.

α) Σε μεγάλο βαθμό η Οργάνωση κατάφερε να επιτύχει κάποια λειτουργία των οργάνων της σε όλα τα επίπεδα, που όμως δεν μπόρεσε να συμπεριλάβει όλο το δυναμικό της. Έτσι έμεινε εκτός συζητήσεων και παρεμβάσεων ένα κομμάτι του δυναμικού, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να μείνει ξεκομμένο και να δημιουργηθούν κενά στην παρακολούθηση της πορείας της Οργάνωσης. Επιπλέον, ο τρόπος που ακολουθήθηκε μέσω τηλεσυσκέψεων, ιδιαίτερα στην πρώτη καραντίνα, δημιούργησε προβλήματα περιφρούρησης της Οργάνωσης, αλλά και γέννησε νέα «κουσούρια» που έπρεπε να καταπολεμηθούν. Κάτι που σε σημαντικό βαθμό πετύχαμε στη δεύτερη καραντίνα. Όμως, υπήρχαν συνεδριάσεις που δεν μπορούσαν να γίνουν μέσω skype, ενώ γενικότερα η απαγόρευση μετακινήσεων δεν επέτρεψε να ολοκληρωθούν με τον ορθότερο τρόπο συζητήσεις για αποφάσεις που είχαν ληφθεί (απόφαση για ΛΑ-Α-ΑΣ, η σύσκεψη για την εφημερίδα).

β) Στο επίπεδο των παρεμβάσεων, η Οργάνωση όντως μπορούμε να πούμε ότι έπαιξε ρόλο πρωτοποριακό. Υιοθέτησε την άποψη ότι πρέπει να απευθυνθούμε στον λαό που τελούσε υπό απειλή προστίμων και συλλήψεων, παραμένοντας αμέτοχος και τρομοκρατημένος να παρακολουθεί μια ακατάπαυτη επίθεση από τον Μητσοτάκη και τον Τσιόδρα για τις ατομικές ευθύνες που χρεωνόταν ο καθένας μας απέναντι στην εξάπλωση του ιού και την υπερφόρτωση των νοσοκομείων, ενώ παράλληλα καλούνταν να ζει με επιδόματα και κρατικά χρεωστικά, αφού η παραγωγή και οι εργασίες είχαν ανασταλεί. Παρακολουθούσε να προωθούνται πληθώρα αντιλαϊκών μέτρων, που κατ' εξοχήν τον αφορούσαν, οδηγώντας τον σε ακόμη χειρότερες μέρες όταν θα επα-

νερχόταν η «κανονικότητα» όπως αυτοί την όριζαν. Η επιλογή της υλοποίησης του συνθήματος «μόνο ο λαός σώζει τον λαό» έμπρακτα, ανέδειξε την ωριμότητα της Οργάνωσης στις νέες συνθήκες, αλλά και την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του λαού που μας χαρακτηρίζει. Η μετέπειτα πορεία των πραγμάτων, όχι μόνο μας δικαίωσε, αλλά και απέδειξε τις πραγματικές διαθέσεις κυβέρνησης και ρεφορμιστών όταν ο λαός βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

γ) Η αντιπαράθεση αυτή απαιτούσε σοβαρή προσπάθεια ανάλυσης των νέων δεδομένων, αντιμετώπιση ιδεολογικών προβλημάτων (αντιεμβολιαστές, γιατροί αρνητές, συνωμοσιολογία, ενοχοποίηση των ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών) και αποκάλυψη της πανδημίας ως κατ' εξοχήν πολιτικό πρόβλημα που γέννησε το καπιταλιστικό τέρας. Η Οργάνωση σίγουρα έδωσε δείγματα ετοιμότητας, αλλά και των δυνατοτήτων της να ανταποκρίνεται θαρρετά και αποτελεσματικά σε τέτοιες προκλήσεις, όχι μόνο οργανωτικά και πολιτικά, αλλά και ιδεολογικά.

Γι' αυτό το ζήτημα η Οργάνωση εξέδωσε μπροσούρα εκλαϊκευσης των απόψεών της, αλλά και τις αποφάσεις των οργάνων της σχετικά με την περίοδο αυτή και την κρίση που δημιουργήθηκε («Τρία χρόνια πανδημία, πολλά χρόνια πίσω στη βαρβαρότητα», Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, Δεκέμβρης 2022).

δ) Η στάση αυτή είχε τις συνέπειές της στην Οργάνωση, καθώς τής επιβλήθηκαν πρόστιμα, αλλά και συλλήψεις, για τις οποίες εκκρεμούν δίκες και ενδεχομένως ποινές. Όμως, τα μέλη της βγήκαν ενισχυμένα από τη δοκιμασία κάτι που φάνηκε από τη συμμετοχή τους στις μετέπειτα παρεμβάσεις και τις πρωτοβουλίες που πάρθηκαν κεντρικά και τοπικά, με ανοικτές συζητήσεις σε υπαίθριους χώρους, όπου εξηγούσαν τη στάση μας αλλά και έδιναν κουράγιο στον λαό.

Β. Αντιπολεμικό / αντιιμπεριαλιστικό

52. Στο μέτωπο αυτό είχαμε επίσης σημαντικές παρεμβάσεις της Οργάνωσης. Ο πόλεμος στην Ουκρανία απαιτούσε καταρχήν πολιτικό προσδιορισμό (άδικος), που δεν ήταν καθόλου αυτονόητος, αν κρίνουμε από όσα επικράτησαν και επικρατούν στο εξωκοινοβούλιο και την επικρατούσα άποψη ότι «οι λαοί ΕΧΟΥΝ ανάγκη από προστάτες». Απαιτούσε εκτίμηση για τη βαρύτητά του και τα χαρακτηριστικά του, για τα οποία επίσης δώσαμε και δίνουμε σημαντικές μάχες ενάντια σε «προσπεράσματα», οικονομίστικες προσεγγίσεις ή «άλματα» (π.χ. «ιμπεριαλιστικός» πόλεμος) που επίσης διακινούνται από

το ΚΚΕ και το εξωκοινοβούλιο. Σε σχέση με όλα αυτά, και η απόφαση του ΠΓ από την πρώτη στιγμή της έκρηξης του πολέμου και οι αποφάσεις του ΚΟ και η συμβολή των κειμένων του σ. ΒΣ, έδωσαν –θεωρούμε– μια σωστή κατεύθυνση στην Οργάνωση.

Επιπλέον, ο πόλεμος στην Ουκρανία ήταν το κύριο, αλλά όχι το μόνο γεγονός που απαίτησε κινηματική απάντηση: οι συμφωνίες με ΗΠΑ για νέες βάσεις αποτέλεσαν αφορμή για σειρά κινητοποιήσεων από τα Χανιά και τη Λάρισα έως την Αλεξανδρούπολη, η επίσκεψη Πομπέο, τα 70χρονα της ένταξης στο ΝΑΤΟ, η Παλαιστίνη κ.λπ.

Στο πεδίο αυτό η Οργάνωση πήρε πρωτοβουλίες για πανελλαδικά διήμερα (Απρίλης '21), συγκεντρώσεις ενάντια στην επίσκεψη Πομπέο, καταγγελίας του πολέμου στη Συρία, όπου συστηματικά επικέντρωσε στον πρωταγωνιστικό ρόλο των Αμερικάνων και προσπάθησε να σύρει, κυριολεκτικά, κι άλλες δυνάμεις, συναντώντας την αδράνεια (επιεικώς), έως την αντίθεση στο πολιτικό περιεχόμενο που θα έχουν οι κινητοποιήσεις, ακόμη κι αν θα πάνε οι πορείες στην αμερικάνικη πρεσβεία ή μόνο στη Βουλή και ίσως στην ΕΕ, ενώ άλλη επιλογή ήταν η ρώσικη πρεσβεία. Είναι δυστυχώς η πιο επώδυνη καταγραφή της υποχώρησης του αντιιμπεριαλισμού ως πολιτική κατεύθυνση που διακατέχει την πλειοψηφία σχεδόν της Αριστεράς, με ολέθριες συνέπειες στην απάντηση που δίνεται απέναντι στο ξαναμοίρασμα του πλανήτη από τους ιμπεριαλιστές και την εμπλοκή της χώρας σε αυτό (με την κυβέρνηση να καμαρώνει ότι τάχθηκε στη «σωστή» πλευρά), χωρίς να δίνεται ηχηρή κινηματική απάντηση. Σε αυτό προστέθηκε η πρόσφατη και σε εξέλιξη ισοπέδωση της Γάζας και η δολοφονία των Παλαιστινίων από το Ισραήλ, με ξεκάθαρο στόχο την «τελική λύση». Πρωτοβουλίες μας για συντονισμό στις κινητοποιήσεις έπεσαν στο κενό, αφού επιλεγόταν το σύρσιμο πίσω από το ΚΚΕ.

Ανάλογες πρωτοβουλίες για τα 70χρονα της ένταξης της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ (Φλεβάρης 2022) και για τον έναν χρόνο πολέμου στην Ουκρανία (Φλεβάρης 2023), που συνέπεσε με την επίσκεψη Μπλίνκεν στη χώρα και την περιοχή, ανέδειξαν την πολιτική διάσταση που εκφράζεται για κοινή δράση στο αντιιμπεριαλιστικό από δυνάμεις που, εκτός των άλλων, κάποιες φτάνουν να απενοχοποιούν (στην καλύτερη περίπτωση) τον ρωσικό ιμπεριαλισμό.

53. Στο ζήτημα της εξάρτησης, που αποτελεί για την Οργάνωση καθοριστικό πολιτικό στοιχείο των

πολιτικών της αναλύσεων, παραμένει διευρυμένο το ρήγμα με τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς. Από την άλλη, είχαμε δυνάμεις του λεγόμενου αναρχοκομμουνιστικού ρεύματος που υιοθετούν αυτή την πολιτική θέση, χωρίς βέβαια να ταυτίζουν την εξάρτηση με την δική μας οπτική. Αυτό ανέδειξε κάποιες φορές δυνατότητες προσέγγισης τους σε επίπεδο κοινής δράσης, ενώ η συνολικότερη στάση τους, αλλά και οι δικές μας διστακτικότητες και ερασιτεχνισμοί, δεν έχουν επιτρέψει τη δημιουργία ενός ευρύτερου κύκλου συζητήσεων που θα μας επιτρέψει να διαμορφώσουμε άλλους όρους στις σχέσεις μας μαζί τους.

54. Στα ελληνοτουρκικά, η περίοδος αυτή έδωσε πολλές ευκαιρίες για παρέμβαση της Οργάνωσης. Κύριος στόχος, η αντιπαράθεση σε λογικές «επιτιθέμενου-αμυνόμενου» και η ανάδειξη των ευθυνών και των δύο αστικών τάξεων και προπαντός των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Κι εδώ οι απαντήσεις της Οργάνωσης στόχευσαν πέρα από τις πολιτικές αντιπαράθεσεις και την ανάληψη πρωτοβουλιών (π.χ. πανελλαδικές συγκεντρώσεις για εισβολή της Τουρκίας στη Συρία), στην έκδοση βιβλίου για τα ελληνοτουρκικά («Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και το δίκιο των λαών», Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, Απρίλης 2021), ενώ στο ζήτημα της μειονότητας –και με αφορμή τις προεκλογικές δηλώσεις της ΝΔ– με ιδιαίτερη αρθρογραφία υπενθυμίστηκαν οι κατευθύνσεις μας σε αυτό το ευαίσθητο ζήτημα.

Γ. Φασιστικοποίηση

55. Με την ψήφιση των ν. Χρυσοχοϊδή και Κεραμέως, καθώς και του ν. Χατζηδάκη, η κυβέρνηση άπλωσε ένα δίχτυ αντιδημοκρατικών απαγορεύσεων και προώθηση της φασιστικοποίησης σε όλο το κοινωνικό φάσμα. Η Οργάνωσή μας συμμετείχε σε όλες τις εκδηλώσεις απάντησης αυτής της τρομοκρατικής πολιτικής και πρότεινε επανειλημμένα το σπάσιμο απαγορεύσεων. Οι συλλήψεις των 62 αγωνιστών, μεταξύ των οποίων δώδεκα σ. και του γραμματέα Α. Βογιατζόγλου, ήταν μια απόδειξη της επιμονής μας να μην περάσουν οι απαγορεύσεις και στην κατεύθυνση της υπεράσπισης των διαδηλωτών. Το ΚΚΕ(μ-λ) βγήκε μπροστά, προωθώντας προτάσεις σε άλλες δυνάμεις για τη συγκρότηση πρωτοβουλιών και επιτροπών σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Γιάννενα, Χανιά, Ηράκλειο και αλλού. Σε όλες σχεδόν τις πόλεις πάρθηκαν πρωτοβουλίες για να μη περάσουν τα αντιλαϊκά νομοσχέδια, στις

οποίες πρωτοστατήσαμε. Από τις σχολές (πλήρης κατάργηση του ασύλου, πανεπιστημιακή αστυνομία, ΜΑΤ στο ΑΠΘ) έως τις εργατικές κινητοποιήσεις (1η Μάη, Cosco, ψήφιση ν. Χατζηδάκη) και τη Ν. Σμύρνη, η Οργάνωση ήταν παρούσα και δέχτηκε καταστολή έως και πέσιμο με μηχανές στους φοιτητές μας (διαδήλωση ενάντια στις απαγορεύσεις διαδηλώσεων).

Στα θετικά, επίσης, πρέπει να καταλογίσουμε ότι η Οργάνωση παρέμβηκε άμεσα απέναντι σε κατασταλτικές επιθέσεις σε κινητοποιήσεις γυναικών, πορείες για την υπεράσπιση της πλατείας στα Εξάρχεια, για την εισβολή σε σπίτια αγωνιστών, για ζητήματα φυλακισμένων (σπουδές, άδειες), την δολοφονία Ζακ Κωστόπουλου, προσφύγων, ρομά.

56. Απέναντι στην δραστηριοποίηση των φασιστών, η Οργάνωση –είτε στη δίκη της Χ.Α. είτε στη δολοφονία Φύσσα– προσπάθησε να αναδείξει την πολιτική αλλά και κινηματική απάντηση που απαιτείται σε ανάλογες φασιστικές προκλήσεις, όπως και στην αστυνομική τρομοκρατία (π.χ. περιορισμός των πορειών σε μια λωρίδα), την ώρα που σχεδόν το σύνολο των δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου αντέτασσε το μη κατέβασμα στον δρόμο, γιατί «είμαστε λίγοι» και... «παραπήγε η καταστολή». Είναι αλήθεια ότι –στην Αθήνα κυρίως– για μεγάλο διάστημα η προσπάθεια για πορείες κατάληγε σε σπρωξίδια με ασπίδες ΜΑΤ και ξυλοδαρμούς των διαδηλωτών, κάτι που δημιούργησε προβλήματα συμμετοχής συναγωνιστών και σ. Πρέπει να γίνει συνείδηση πως βαδίζουμε σε σκληρότερη έκφραση καταστολής και φασιστικοποίησης, με βάση την κυβερνητική πολιτική και τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών.

Οι διώξεις και τα πρόστιμα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χανιά δείχνουν τις διαθέσεις του κράτους απέναντι σε όσους τολμούν να προτάσουν τις εστίες αντίστασης, και απαιτούν κάποιες προτεραιότητες που πρέπει να προωθηθούν.

IV. ΠΩΣ ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ

57. Δεν έχουμε κρύψει ούτε αποποιηθεί ότι ο βασικός μας στόχος είναι να παρεμβαίνουμε σταθερά στην ταξική πάλη ώστε να συμβάλουμε στην οικοδόμηση εκ νέου ενός σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και –σε συνάρτηση με αυτό– της δημιουργίας του κόμματος της εργατικής τάξης, καταθέτοντας τις ιδεολογικές, οργανωτικές, ταξικές και πολιτικές προϋποθέσεις που θα κάνουν

εφικτό αυτόν τον στόχο.

Στην πορεία των χρόνων προέκυψαν και άλλες δυνάμεις που διαχωρίστηκαν από τον ρεβιζιονισμό, αλλά καθώς συνειδητοποιούνταν το βάθος της ήττας και το μακρύ τού δρόμου, προέκυψαν νέες σοβαρές διαφορές και αντιθέσεις αντίληψης και λογικής για το τι και πώς αντιλαμβάνεται η κάθε μια ομάδα, η κάθε μια οργάνωση το περιεχόμενο και το έδαφος που θα πατήσει το εγχείρημα της ανοικοδόμησης ή επαναθεμελίωσης του σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος και του χτισίματος του κομμουνιστικού κόμματος. Διαλέξαμε να πορευτούμε –και έτσι θα συνεχίσουμε– ανάμεσα σε δύο ακραίες λογικές και πρακτικές που εμφανίστηκαν και στη χώρα μας.

Συγκρουστήκαμε και συγκρούμαστε και με τις δύο, διαμορφώνοντας και το δικό μας στίγμα εν τω μεταξύ. Κατά πρώτον, διαχωριστήκαμε από την «συντηρητική» και «εύκολη» προσέγγιση που θεωρεί το ζήτημα του κόμματος περισσότερο σαν οργανωτικό-πρακτικό ζήτημα απόφασης των διάσπαρτων κομμουνιστών να ξαναφέρουν στο προσκήνιο την πεταμένη στο περιθώριο «κομμουνιστική ιδέα». Διαχωριστήκαμε από τη λογική που απλώς αναζητεί φορείς να ανοίξουν τα ντουλάπια της Ιστορίας και να ξανασηκώσουν τις κόκκινες σημαίες. Εξίσου έντονα και ακόμη περισσότερο, διαχωριστήκαμε από τους εκπροσώπους της αριστερής ευρωπαϊκής σκέψης στη χώρα, με όποιο μανδύα και αν παρουσιάζονταν. Αντιπαρετέθηκαμε γιατί αρνούνταν ουσιαστικά το δικαίωμα και τη δυνατότητα της εργατικής τάξης, έχοντας τη δική της οργάνωση και στο ανώτερο πεδίο, να ανατρέψει τον καπιταλισμό. Κάναμε την προσέγγιση ότι εφόσον το κομμουνιστικό κίνημα και το κομμουνιστικό κόμμα θα ξαναεμφανιστούν και θα επανισχυροποιηθούν σε μια περίοδο άγριας καπιταλιστικής επίθεσης και ακραίας ιμπεριαλιστικής θηριωδίας, οφείλουμε να συνδέσουμε αυτή την οικοδόμηση με την όλη πάλη των λαών και κυρίως της εργατικής τάξης.

Σε αυτή τη βάση αντιμετώπιζαμε και αντιμετώπιζουμε και το ζήτημα της οικοδόμησης κόμματος και τα επαναστατικά κομμουνιστικά καθήκοντα. Την οικοδόμηση την συνδέσαμε ουσιαστικά με όρους και προϋποθέσεις για να έχει επαναστατική και αμφίδρομη σχέση με την τάξη και την κοινωνία. Τα επαναστατικά κομμουνιστικά καθήκοντα τα συνδέσαμε και τα συνδέουμε με την προοπτική της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σαν τάξη για τον εαυτό της, προσπαθώντας αυτό να το κάνουμε πράξη και να το συνειδητοποιήσουμε μέσα στην ταξική πάλη. Δεν ενδώσαμε στην αυταπάτη

ότι η συνένωση σε ενιαία οργάνωση των διάσπαρτων κομμουνιστικών δυνάμεων ή και η προσχώρησή τους στο ΚΚΕ θα σημάνει και την ποιοτική αναβάθμιση του εγχειρήματος.

58. Στόχος μας είναι να παρουσιάσουμε ένα φιλόδοξο σχέδιο στο ιδεολογικό και σε πολιτική πρόταση με προγραμματικές κατευθύνσεις, διερευνώντας και τυχόν δυνατότητες πολιτικών συνεργασιών, με βάση τις οποίες θα ηγηθούμε του κομμουνιστικού εγχειρήματος στη χώρα μας. Στο άμεσο μέλλον, θα πορευτούμε με ό,τι έχουμε κατακτήσει, δυναμώνοντας πολιτικά την Οργάνωση, ενισχύοντας το ιδεολογικό προφίλ της, συγκεντρώνοντας τις οργανωτικές προϋποθέσεις για την προώθηση αυτού του στόχου (κόμμα).

Πρέπει να αναδιατάξουμε το ιδεολογικό μας οπλοστάσιο απέναντι στην αποπολιτικοποίηση και τον αντικομμουνισμό που έχει διαβρώσει τα λαϊκά στρώματα και κυρίως τη νεολαία, χωρίς να θεωρούμε αρκετή την κληρονομιά του κομμουνιστικού κινήματος ύστερα από την ρεβανιστική επίθεση που εξαπέλυσε ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός μετά τις παλινορθώσεις. Πρέπει, με συλλογικές προσπάθειες, με ζωντάνια και επιχειρήματα, να προωθήσουμε μέτωπα ιδεολογικής-πολιτικής αντιπαράθεσης σε επιμέρους τομείς παρέμβασης, στα ιδιαίτερα στοιχεία πολιτικής που η αστική τάξη επεξεργάζεται για να αφοπλίσει τις εργαζόμενες μάζες, αλλά και στην επίθεση στο πεδίο του οράματος, ενισχύοντας τις μέχρι τώρα προσπάθειες του πρώην γραμματέα σ. Β.Σ. Σε αυτήν την προσπάθεια επιδίωξε να ανταποκριθεί και πέτυχε ικανοποιητικά για τα σημερινά μας δεδομένα η ανάλυση για το “τι χώρα είμαστε”, καθώς και “ο δικός μας δρόμος”, όπως και η αντιπαράθεση στην παγκοσμιοποίηση. Σίγουρα δεν αρκούν και πρέπει να εμβαθύνουμε περαιτέρω με εμπλοκή νέων συντρόφων.